

ΕΤΟΣ ΣΤ'

ΤΕΥΧΟΣ 9

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1928

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΛΕΥΘ. ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ Α.Α.Σ.Δ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :
Α. Π. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ :
† ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΑΛΑΝΗΣ

PYTHAGORAS

MONTHLY ORGAN OF THE GREEK FR. MASONRY OF A. & A.S.R.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπί τῆς ἐννοίας τῶν τεκτονικῶν ἀρχιερασιῶν. Α. Π. Ἀλεξανδροπούλου	Σελ. 329
Ὁ ἀόρατος κόσμος φυσικῶς καὶ μεταφυσικῶς ἐξεταζόμενος. Π. Γκράβιγγερ	» 333
Ἄστρο φλογόβολος. Δ. Π. Κιλομεροπούλου	» 340
Τὸ Πνεῦμα τοῦ Λαφαγιέτ	» 345
Ἔργα ἀρετῆς καὶ ἀγάπης.— Οἱ τέκτονες Σμύρνης πρὸ ἐξηκονταετίας	» 348
Κοινωνικά ζητήματα.— Ἡ μέριμνα ὑπὲρ τῆς δημοσίας υγιείας. Α. Π. Ἀλεξανδροπούλου	» 349
Ἄνὰ τὰς ἐλληνικὰς στοάς.— Σεπτῆ Στοὰ «Φοίνιξ» Κερκύρας.— Σεπτῆ Στοὰ «Μίνως» Κρήτης.— Ἐντυπώσεις ἐκ τῆς μύσεως. Ε. Τσιριμονάκη	» 352
Ἄνὰ τὴν Τεκτονικὴν Οἰκογένειαν	» 354
Νέα βιβλία.— Κοινωνιολογικὴ παιδαγωγικὴ	» 355
Essai de sunthee des Sc. Occultes	» 356
Εἰδήσεις ἐκ τοῦ παγκοσμίου τεκτονισμοῦ	» 358
Παροράματα προπαρελθόντος τεύχους	» 360

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ :

ADRESS :

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΒΑΛΕΤΤΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

Ὅδος Πανεπιστημίου 38

Β. Γ. ΒΟΪΛΑΣ

Διευθυντής Ἴατρὸς «Εὐαγγελισμοῦ»

Ἐπισκέψεις 3-5 μ.μ. Τηλεφ. 4-96 56 ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου

ΜΙΧΑΗΛ Γ. ΖΕΡΒΟΣ

Διευθυντής Ἴατρὸς τοῦ Δημοτικοῦ Μαιευτηρίου Ἀθηνῶν

Ἐπισκέψεις 3-7 μ.μ. Τηλ. 10-20 νέον 84 ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου

ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΕΙΟΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΣΤΑΥΡΙΔΟΥ

Ὅδος Ἁγίου Μάρκου 11 — Ἀθῆναι

ΡΑΔΙΟΛΟΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

Α. ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΟΥ

Τέως Ραδιολόγου Ἴατροῦ

τοῦ Ραδιολογικοῦ Ἰνστιτούτου τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων

Ράδιον καθαρὸν 400 mgr. Ἀκτίνες X 300,000 volts σταθεροῦ δυναμικοῦ. — Ἡ Ραδιολογικὴ Θεραπεία παρέχεται διὰ τοὺς πτωχοὺς ἐκ κακοήθων ὄγκων (Καρκίνου) καὶ καλοήθων ὄγκων πάσχοντες Δωρεάν.

ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ 8α — ΑΘΗΝΑΙ

ΙΑΤΡΟΣ ΠΟΛ. Θ. ΒΕΖΙΡΤΖΗΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ κλπ.

Εἰδικῶς ἀσχοληθεὶς ἐν Βιέννῃ, Βερολίνῳ

καὶ Παρισίοις.

Δέχεται 9-12 καὶ 4-7 Πατησίων 15γ'

ΙΑΤΡΟΣ ΜΙΧΑΗΛ Φ. ΛΕΒΙΔΗΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Ἐδρῆ ἐπισκέψεως 3-5 μ.μ. Τηλ. Νέον 11-88

ΧΕΨΥΔΕΝ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

«...ἀλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἔστι βροτοῖσιν
οἷς ἱερά προφέρουσα φύσις δαίκνυσιν ἕκαστα...»

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ

ΑΘΗΝΑΙ, ΒΑΛΤΕΤΣΙΟΥ 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Α. Π. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ

Νέας Περιόδ. τόμ. ΣΤ'

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1928

Τεύχος 9

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΝΝΟΙΑΣ ΤΩΝ ΤΕΚΤΟΝΙΚΩΝ ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΩΝ

Ὁ Πυθαγόρας ἀναγνωριζόμενος ὑπὸ τῶν μυστῶν τῆς Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς ὡς βοηθητικὸς ὁδηγὸς πρὸς βαθεῖαν ἀντίληψιν τῶν τεκτονικῶν ἀρχῶν καὶ δογμάτων καὶ πρὸς βαθεῖαν ἐπίγνωσιν τοῦ καθήκοντος πρὸς ἐφαρμογὴν τούτων κατὰ πᾶσαν σχέσιν τοῦ τεκτονικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου, κρίνει σκόπιμον νὰ παράσχη προχείρους τινὰς ὑποθήκας ἀναφερομένας εἰς τὰς ἀρχαιρεσίας τῶν Στοῶν, αἵτινες κατὰ τὸν Κανονισμόν πρέπει νὰ διεξαχθῶσιν ἐντὸς τοῦ μηνὸς τούτου.

Ἡ ἐκλογή τῶν ἀξιωματικῶν, ὡς καὶ πᾶσα ἐκλογή ἐν τῇ πολιτικῇ κοινωνίᾳ, σκοπεῖ τὴν ἀναζήτησιν καὶ ἀνάδειξιν εἰς τὰ αἰρετὰ αὐτῆς ἀξιώματα οὐχὶ μόνον τῶν ἀριστέων κατὰ πνεῦμα καὶ ἦθος ἀλλὰ ταυτοχρόνως τῶν καταλλήλων ἀνδρῶν πρὸς ἐπιτυχῆ διεξαγωγὴν τῆς ἀνατιθεμένης ἐντολῆς.

Διὰ τοῦτο οἱ ἐκλογεῖς τῶν Στοῶν τότε μόνον δύνανται νὰ σκεφθῶσι σοβαρῶς περὶ τῆς σημασίας τῶν ἀρχαιρεσιῶν, ἐὰν πρῶτον κατανοήσωσι τί ἐστὶ Τεκτονικὴ Στοά, τίς ὁ σκοπὸς ταύτης, καὶ τίνα τὰ παρ' αὐτῆς ἐκτελεστέα ἔργα. (1) Πρέπει δηλαδὴ νὰ κατανοηθῇ καλῶς ὅτι ἡ Στοά κέκτηται ἰδιοτυπίαν, διάφορον παντὸς ἄλλου Συλλόγου ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ὅτι κατ' ἀκολουθίαν λειτουργεῖ κατὰ διάφορον σύστημα, ἐπιβάλλον ἀπαραιτήτως τὴν ὁμόνοιαν καὶ τὴν ἁρμονίαν

(1) Μελέτησον σχετικὰ ἄρθρα εἰς τόμον 1924 σελ. 395, 430, 484 καὶ ἐπὶ πλέον εἰς τόμον 1926 σελ. 1362.

τὴν ἀγάπην καὶ τὸν ἀμοιβαῖον σεβασμόν, ἀποκλείον ἐπομένως ἀντεγκλήσεις ἐπὶ πάσης τυχὸν προκυπτούσης διαφωνίας, ἀποκλείον ἔτι μᾶλλον τὴν πολεμικὴν ὁρμὴν, τὰς προσωπικὰς ἐπιθέσεις καὶ πᾶσαν ἀπεραντολογίαν, ἐξερχομένην τῆς αὐστηρᾶς προσπαθείας πρὸς φωτισμόν τῆς Στοᾶς. Τελεία συγκρότησις Στοᾶς ἀποτελεῖ ὄμιλον ἱεροφάντων, ἀναζητούντων τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν πρὸς βελτίωσιν ἑαυτῶν καὶ τῆς περιβαλλούσης κοινωνίας.

Ἐπὶ τοιαύτας προϋποθέσεις δύνανται εὐχερῶς νὰ καθορισθῶσι τὰ ἀρμόζοντα προσόντα δι' ἕκαστον τεκτονικὸν ἀξίωμα, ὅπως καὶ ἂν οἱ ἐκλεχθησόμενοι δὲν ἔχωσιν ἐκ τῶν προτέρων, φιλοτιμηθῶσι νὰ ἀποκτήσωσιν ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν καθηκόντων αὐτῶν.

Ὁ Σεβάσμιος ὀφείλει νὰ ἔχη ἐξ ἰδιοσυγκρασίας ἄκραν ἠπιότητα καὶ γαλήνην, χωρὶς οὐδέποτε νὰ ἐξάπτεται· ἀλλὰ νὰ συνδυάζῃ καὶ τινα ἠθικὴν ἐπιβολήν, ὀφειλομένην οὐχὶ τόσον εἰς τὸ αὐστηρὸν ἦθος, ὅσον εἰς τὴν κοινὴν ἀναγνώρισιν τῶν τεκτονικῶν αὐτοῦ ἀρετῶν. Πρὸς διεύθυνσιν συζητήσεων, διεξαγομένων τυχὸν μετὰ πείσματος, χρήσιμος μὲν ἀποβαίνει κοινοβουλευτικὴ τις εὐστροφία, ἀλλὰ σῶτερον παραμένει μόνον ἡ τεκτονικὴ εὐθύτης. Ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου ἀνακηρύσσεται καὶ ἐν τῇ ἐλευθέρῳ τεκτονικῇ ἀλλὰ μόνον, ὡς προεῖρηται, πρὸς εὐλικρινῆ φωτισμόν τοῦ ὑπὸ συζήτησιν θέματος.

Ἐπίσται πρέπει νὰ ἐκλέγωνται ἐκεῖνοι μόνον, οἵτινες προορίζονται ἐν τῇ κοινῇ συνειδήσει εἰς λίαν προσεχὲς μέλλον διὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ Σεβασμίου, οὐχὶ δὲ ποτὲ πρὸς ἀπονομὴν τιμητικῆς διακρίσεως εἰς ἀγαπητοὺς ἀδελφούς, οἵτινες δι' οἰονδήποτε λόγον κρίνονται ὑπὸ τῆς πλειονότητος ὡς ἄωροι ἔτι διὰ τὸν θρόνον τοῦ Σεβασμίου.

Ὁ Ρήτωρ ὀφείλει νὰ καταστῇ ἐγκρατὴς τῶν Κανόνισμῶν, ὧν τάσσεται τηρητής, ἀλλὰ καὶ τῶν γενικῶν ἀρχῶν τῆς ἐλευθέρου Τεκτονικῆς. Δὲν εἶναι δὲ ἄσκοπον νὰ μνημονευθῶσι δύο παραδείγματα θεμελιώδη. Ὁ ρήτωρ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ παρασύρεται ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, οὐδὲ χάριν τῆς λεγομένης σκοπιμότητος, διότι ἐνδέχεται νὰ προκληθῶσι παρεξηγήσεις, ὅτι δῆθεν ἐλησμονήθη τὸ ἀπόλυτον δόγμα τῆς ἀνεξιθρησκείας. Ἐπίσης ὁ Ρήτωρ δὲν πρέπει νὰ ἐπιλανθάνηται ὅτι ἡ τεκτονικὴ φιλοσοφία ὁμαῖται ἐκ τῶν ἀρχῶν τοῦ

ὕγιους σοσιαλισμοῦ. Καὶ ἂν ἡ Ἐλευθέρα Τεκτονικὴ ἀντιτίθεται κατὰ τῶν συγχρόνων κομμουνιστικῶν μεθόδων, τοῦτο πράττει χάριν τοῦ κοινοῦ συμφέροντος, ἵνα μὴ τὰς κατηγορουμένας ἀπολυταρχικὰς τάσεις τῆς πλουτοκρατίας καὶ τῶν ἀστικῶν τάξεων διαδεχθῶσιν ἀπολυταρχίαι πολὺ χείρονες καὶ πολὺ μᾶλλον ἐπικίνδυναι διὰ τὴν κοινωνικὴν πρόοδον, οὐχὶ δὲ ποτὲ ἵνα διοργανωθῇ ἄμυνα ὑπὲρ τῶν δι' ἐντίμου ἐργασίας κτησαμένων οἰαδήποτε ὑλικά ἀγαθά. Τοῦτο θὰ ἦτο στενὴ καὶ ἐγωϊστικὴ ἀντίληψις. Τὰ δύο ταῦτα παραδείγματα, εἰλημμένα μάλιστα ἐκ δύο ῥητορικῶν λόγων, καταδεικνύουσι πόσον ὁ ῥήτωρ ὀφείλει νὰ ἐμποτισθῇ ὑπὸ τῶν τεκτονικῶν δογμάτων.

Γραμματεὺς πρέπει νὰ ἐκλέγῃται ἀδελφὸς ἐπιμελής, ἀρεσκομένος εἰς τὴν τάξιν καὶ ἀκριβειαν, ὅπερ σπάνιον παρ' ἡμῖν, διότι πολλάκις χωλαίνουσιν ἐργασίαι Στοῶν ἐκ τῆς ἀταξίας τῆς Γραμματείας. Οὐδὲ εἶναι εὐλόγον νὰ ἐπιφορτίζεται ὁ Σεβάσμιος διὰ τῶν ἔργων τοῦ Γραμματέως. Οἱ νεώτεροι ἄνδρες ἃς φιλοτιμῶνται νὰ προσφέρωσι τὰς ὑπηρεσίας των, διότι τοῦτο θὰ ἀποτελῇ εὐάρεστον δι' αὐτοὺς ἀνάμνησιν. Οὐδὲ εἶναι ἀνάγκη νὰ κατατρίβονται ὑπερμέτρως εἰς τήρησιν λεπτομερῶν πρακτικῶν, ὅσπερ ἐστενογραφημένων. Ἄρκει μόνον νὰ ἀναγράφονται αἱ ἀποφάσεις τῆς Στοᾶς, καὶ ὡς ἐκ περισσοῦ οἱ καθ' ἑκάστην συζήτησιν λαβόντες τὸν λόγον.

Ὁ στεγαστῆς πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς πρωτεύων ἀξιωματικὸς, φρουρὸς τοῦ πέπλου τῆς σιγῆς, ἱκανὸς νὰ ἐνεργῇ τὴν κεράμωσιν τῶν τοιῶν βαθμῶν ἐν πάσῃ ἀυστηρότητι ἀλλὰ καὶ προσηνεΐα. Τὴν ἀξίαν τοῦ ἀξιώματος τούτου ἠθέλησαν νὰ τονίσωσι πλείστοι διατελέσαντες Σεβάσμιοι καὶ μετ' ἐπιμονῆς ζητήσαντες νὰ ἐκλεγῶσι Στεγασταί, ἀνήκοντες δὲ σήμερον εἰς τὴν ἀνωτάτην ἱεραρχίαν.

Ὁ Δοκιμαστής κέκληται ἐπίσης νὰ ἐπιτελῇ σοβαρὰν λειτουργίαν, ἐκ τῆς ὁποίας μάλιστα ἐξαρτᾶται ἡ πρώτη σοβαρὰ ἐντύπωσις τῶν μνουμένων. Κατ' ἀκολουθίαν ὀφείλει μετὰ πάσης σοβαρότητος καὶ εὐλαβείας νὰ διεξάγῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ, ἀποφεύγων ἐπιμελῶς μήπως τοῦτο ἐκπέσῃ ἀπὸ τοῦ σοβαροῦ εἰς τὸ ἄστεϊον.

Ὁ Ταμίας περιττὸν νὰ λεχθῇ ὅτι ὀφείλει νὰ φέρεται ἀμείλικτος

διὰ τὴν ἔγκαιρον εἰσπραξίν τῶν εἰσφορῶν, διότι ἡ ἀνθηρότης τῶν οἰκονομικῶν ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν πάσης προόδου.

Ἐλεονόμος πρέπει νὰ ἐμπνέται ὑπὸ πραγματικῆς φιλανθρωπίας, μηδέποτε ὀκνῶν νὰ τρέχη πρὸς ἀναζήτησιν τῶν ὑπὸ διαφόρων ἀδελφῶν ὑποδεικνυμένων ἐνδεῶν καὶ ἀναξιοπαθούτων, ἵνα οὗτοι ἐξακριβοῦνται καὶ ἡ σκόπιμος διάθεσις τῶν τεκτονικῶν ὀστροάκων. Τέλος πάντες οἱ λοιποὶ ἀξιοματικοὶ πρέπει νὰ περικουσμῶνται ὑπὸ ἀναλόγων πρὸς τὰ προεκτεθέντα ἀρετῶν καὶ ἐν γένει ὑπὸ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ καθήκοντος.

Ἡ ἐκλογή τῶν ἀντιπροσώπων παρὰ τῇ Γενικῇ Συνελεύσει παρίσταται κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, εἴτερ ποτε σοβαρὰ. Ἡ ἀναγνώρισις τῆς Μεγ. Ἀνατ. ὡς νομικοῦ προσώπου καὶ ἡ ἀγορὰ κτιρίου ἐνδέχεται νὰ ἐμφανίσωσι διάφορα οἰκονομικὰ καὶ διαχειριστικὰ ζητήματα. Ἐξ ἐτέρου θὰ προκύψῃ ἡ ἀνάγκη ἀναθεωρήσεως καὶ τροποποιήσεως τῶν Γενικῶν Καñονισμῶν, συμφώνως πρὸς τὰς νέας δημιουργηθείσας ἀνάγκας. Ὅθεν ἀνάγκη ἵνα αἱ στήλαι τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως λαμπρύνονται παρ' ἀδελφῶν Τεκτόνων ἀκραιφνῶς μὲν ἐνδιαφερομένων περὶ τῆς Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς, ἐγκρατῶν δὲ περὶ τὰ τεκτονικὰ θέσμιμα, φιλοτίμως προθυμοποιουμένων νὰ εἰσφέρωσι πεφωτισμένας γνώμας κατ' ἐνδεχομένας σοβαρὰς συζητήσεις, οὐχὶ δὲ ἐρασιτεχνῶν τῆς Ἐλευθέρας τεκτονικῆς, ἀμελούντων καὶ νὰ προσέρχονται κἂν εἰς τὰς συνεδρίας τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως, ἀφ' ὅτου μάλιστα καθ' ὁμόφωνον ταύτης γνώμην κατηγορήθη τὸ ἐντευκτήριον, ἰδίως ἐλλείνῃαι χώρου περὶ σσοῦ. Αἱ Στοαὶ καλοῦνται νὰ συμβάλλωσιν εἰς τὴν διακυβέρνησιν τοῦ Συμβολικοῦ Τεκτονισμοῦ διὰ πραγματικῶν ἀντιπροσώπων φιλέργων καὶ τεκτονικῶς σκεπτομένων.

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΦΥΣΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΦΥΣΙΚΩΣ ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΟΣ

Εἰς τῶν κυριωτέρων σκοπῶν, τοὺς ὁποίους ἔχει ὁ Ἀποκρυφισμὸς εἶναι καὶ ἡ μελέτη τοῦ λεγομένου ἀοράτου κόσμου.

Πρὸς ἀποφυγὴν κάθε εἴδους παρεξηγήσεως, νομίζομεν ἀπαραίτητον νὰ καθορίσωμεν ἐκ τῶν προτέρων τὰς δύο ταύτας λέξεις. Καὶ κατὰ πρῶτον τί ἐννοοῦμεν διὰ τῆς λέξεως **ἀόρατος**. Ἐν πρᾶγμα γενικῶς εἶναι ἀόρατον, ὅταν δὲν ὑποπίπτῃ εἰς τὰς συνήθεις πέντε αἰσθήσεις τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν ἔπεται ὅμως ἐκ τούτου ὅτι δὲν ὑπάρχει. Ἄς λάβωμεν ὡς παράδειγμα ἐν ἀέριον, τὸ ὀξυγόνον π. χ. Εἶναι ἐκ φύσεως ἀόρατον· πλὴν βοηθεῖα καταλλήλων διατάξεων, δυνάμεθα νὰ ἀντιληφθῶμεν τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ. Αἱ πέραν τοῦ ὄρατου φάσματος ἀκτῖνες, εἶναι ἐπίσης ὑπὸ τὰς συνήθεις περιστάσεις ἀόρατοι. Ἀρκεῖ ὅμως νὰ τοποθετηθῇ διαμέσῳ κατάλληλον διάφραγμα ἐκ μεσολαβούσης οὐσίας, ἵνα ἡ ὑπαρξὶς αὐτῶν καταδειχθῇ. Ὁ ἀόρατος κόσμος τοῦ ἀποκρυφισμοῦ ἄρχεται ἀπὸ αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ σημείου.

Ἄλλ' ἴδωμεν τί ἐννοοῦμεν καὶ διὰ τοῦ ὄρου **κόσμος**. Κόσμος, σημαίνει κατάστασις μᾶλλον τῆς ἕλης, παρὰ χώρος. Ὁ χώρος εἶναι εἷς, ἐνῶ οἱ κόσμοι πολλοί. Ἄς λάβωμεν ὡς παράδειγμα, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἷς ἄνθρωπος κοιμώμενος βλέπει καθ' ὕπνου. Αἱ ἐν ἀπέριφῳ παραστάσεις δὲν λαμβάνουσι χώραν ἐν τινι καθωρισμένῳ σημείῳ τοῦ χώρου, ἀλλ' ἐν μιᾷ καταστάσει, λεπτοτέρας ὑφῆς ἀπὸ τῆς τοῦ ὄρατου περιβάλλοντος· εἶναι ὁ κόσμος ἐκεῖνος, ἡ κατάστασις ἐκείνη, ἣτις ἀπὸ τοὺς ἀποκρυφιστὰς καλεῖται ἀστρικὸν πεδῖον.

Αἱ ἀνώτεραι τοῦ ὄρατου Σύμπαντος καταστάσεις, δέον νὰ τονισθῇ ἰδιαίτερος, δὲν ἔχουσιν ἰδανικὴν τινὰ καὶ ὑποθετικὴν ὑπόστασιν, ὅπως καὶ ἡ αἰθερική κατάστασις ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκδηλοῦνται αἱ ἀκτῖνες Röntgen δὲν ἔχουν οὐδὲν τὸ ὑποθετικόν, ὑπὸ τινος δὲ ὀρισμένης συνθήκας δύναται νὰ προσδιορισθῇ ἀκριβῶς ἢ πραγματικῶς ὑπαρξὶς. Ἡ παρατήρησις αὕτη ἔχει ἐξαιρετικὴν σημασίαν, καθότι αἱ πλεῖσται τῶν συγχρόνων θρησκευτῶν διακηρύττουσιν ἐπίσης τὴν ὑπαρξίν ἀοράτου κόσμου, μὲ τὰς προσωνυμίας Κόλασις, Καθαστήριον καὶ Παράδεισος, ἀλλὰ κατὰ τοιοῦτον νεφελώδη καὶ ἀπροσδιόριστον τρόπον, ὥστε καταλήγει τις εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ «τόποι» οὗτοι εἶναι κάπου μακρὰν τοῦ συνήθους ἡμῶν περιβάλλοντος καὶ δεύτερον ὅτι εἶναι καὶ

οὔτοι νεφελώδεις, ἀπροσδιόριστοι καὶ ἀπροσπέλαστοι διὰ τὸν ἐνσαρκωμένον ἄνθρωπον.

Ὁ ὀποκρυφισμὸς ὅμως δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὴν τοιαύτην ἀντίληψιν. Βεβαιοῦμεν ὅτι ὑπάρχει ἀόρατος κόσμος, ὅτι ὁ κόσμος οὗτος μᾶς περιβάλλει, ἐδῶ ὅπου εὐρισκόμεθα αὐτὴν τὴν στιγμήν, ὅτι δὲν εἶναι κάπου μακρὰν ἡμῶν καὶ ὅτι, ἐὰν παραμένῃ ἀόρατος, τοῦτο συμβαίνει διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ πλεῖστον τῶν ἀνθρώπων δὲν ἔχει ἀκόμη καταλλήλως ἐκλέξει τὰ κατάλληλα ἐκεῖνα αἰσθητήρια διὰ τῶν ὁποίων εἶναι δυνατόν νὰ τὸν ἀντιληφθῇ. Δι' ἐκείνους οἵτινες ἐπέτυχον τὴν ἐξέλιξιν ταύτην, ὁ κόσμος οὗτος οὔτε ἀόρατος, οὔτε ἄγνωστος εἶναι. Εὐρίσκεται εἰς τὸ πεδίου δράσεως αὐτοῦ, δύναται νὰ ἐξερευνηθῇ ὑπ' αὐτοῦ, ἐν ἀνέσει, ὅπως ἐρευνῶμεν ὅλοι μας ἐν τοπεῖον, ἓνα πίνακα.» (Leadbeater: Eschappées).

Ὁ ἀόρατος κόσμος εἶναι κεκρυμμένος ἀπὸ τὸ πλεῖστον τῶν ἀνθρώπων, ἐνεκα τῆς ναρκώσεως τῶν λεπτοτέρων καὶ ὑψηλοτέρων αἰσθητηρίων, τὰ ὁποῖα καὶ μόνα εἶναι ἱκανὰ νὰ τὸν ἀντιληφθῶσι, ὅπως ἀκριβῶς μᾶς χρειάζονται, τὰ πέντε αἰσθητήρια ἡμῶν, ἵνα ἔχωμεν ἀντίληψιν τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου. Τὸ πλεῖστον τῶν ἀνθρώπων εὐρίσκεται ἀπέναντι τῶν ὑπεραισθητικῶν κόσμων ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας, ὑπὸ τὰς ὁποίας ὁ ἐκ γενετῆς τυφλός, εὐρίσκεται ἀπέναντι τοῦ ὄρατοῦ κόσμου: εἶναι ἀνίκανος νὰ λάβῃ συναίσθησιν τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ χρώματος ἄτινα πανταχόθεν τὸν περιβάλλουσι.

Τὸ πλεῖστον τῶν ἐπὶ τῆς Γῆς ἀνθρώπων βλέπουσι καὶ ἀκούουσι. Αἱ ἄλλαι διαβαθμίσεις τῆς φύσεως, τὰς ὁποίας οἱ διορατικοὶ (Clairvoyants) ἀποκαλοῦσιν ἀνωτέρους κόσμους, τῷ παραμένωσι ἄγνωστοι καὶ ἀσύλληπτοι. Ἐν τούτοις τὸ γεγονός ὅτι ὁ τελευταῖος οὗτος δὲν δύναται νὰ τοὺς αἰσθανθῇ, δὲν σημαίνει παντάπασιν ὅτι δὲν ὑπάρχουσι, διότι ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ἀποκτήσαντες τὰ εἰδικὰ ταῦτα αἰσθητήρια, οἵτινες μᾶς βεβαιοῦσι περὶ τοῦ ἐναντίου. Ἄπαντες οἱ ἄνθρωποι, βοηθεῖα καταλλήλων ἀσκήσεων καὶ ἀνωτέρας ἠθικῆς ἀγωγῆς, δύναται νὰ ἀποκτήσωσι τὰ αἰσθητήρια ταῦτα, καὶ νὰ βεβαιωθῶσιν ἰδίᾳ ἀντιλήψει περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν κόσμων τούτων, καὶ τῶν νόμων ὑφ' ὧν οὔτοι διέπονται.

* *

Πάντες γνωρίζομεν ὅτι ἡ ὕλη παρουσιάζεται ὑπὸ διαφορῶν καταστάσεις, ἥδη εἶναι δυνατόν νὰ μεταβληθῶσιν αἱ καταστάσεις αὐταὶ πρὸς ἀλλήλας βοηθεῖα ἐξωτερικῆς φυσικῆς δυνάμεως, κυρίως διὰ τῆς πίεσεως καὶ τῆς θερμοκρασίας.

Τοιουτοτρόπως ὅλα τὰ ἀέρια θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ὑγροποιηθῶσι καὶ νὰ στερεοποιηθῶσι. Ὁ ἀήρ π. χ. ὑπὸ μεγάλην πίεσιν καὶ ταπεινὴν θερμοκρασίαν μεταβάλλεται εἰς τὴν ὑγρὰν κατάστασιν. Ἐὰν δὲ ἐπιμείνωμεν εἰς τὴν ψῦξιν καὶ πίεσιν, ἐκποιήσωμεν δὲ ἀποτόμως τὸ ὑγρὸν τοῦτο, λαμβάνομεν ἀέρα, ὑπὸ στερεὰν κατάστασιν. Τὸ ὕδωρ δύναται διὰ ταπεινώσεως τῆς θερμοκρασίας νὰ στερεοποιηθῆ (πάγος) δι' ὑψώσεως δὲ αὐτῆς νὰ ἐξαερωθῆ (ἀτμός). Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἄλλη τις κατάσταση, λεπτοτέρα τῆς ἀερίου, εἰς ἣν ἅπαντα τὰ σώματα δύνανται νὰ ἀναχθῶσιν. Αὕτη εἶναι ἡ **αἰθερική λεγομένη** κατάσταση, ἡ πρώτη βαθμὶς τοῦ μεταφυσικοῦ ἀοράτου κόσμου. Εἰς αὐτὴν θὰ ἠδύνατο νὰ μετατραπῶσιν ἅπαντα τὰ γνωστὰ σώματα, βοηθεῖα ριζικωτέρας ἐπενεργείας, ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν μέχρι σήμερον ἡ ἐπιστήμη ἐξασκεῖ. Ἡ αἰθερική αὕτη κατάσταση εἶναι, ὅπως βλέπομεν, συνέχεια τρόπον τινὰ ἐκλεπτοποιηθείσης τῆς ὑλικῆς οὐσίας, οὐχὶ διαφόρου ἐκείνης τὴν ὁποίαν ὅλοι γνωρίζομεν.

Ὅπως ἡ ὑγρὰ κατάσταση, εἶναι βαθμὶς τις ἀνωτέρα ἐκλεπτύνσεως τῆς στερεᾶς καταστάσεως, ὡς ἡ ἀέριος τῆς ὑγρᾶς, οὕτω καὶ ἡ αἰθερική κατάσταση ἀποτελεῖ ἀνωτέραν τινὰ βαθμίδα **ἐκλεπτύνσεως** τῆς ἀερίου καταστάσεως. Δὲν λέγομεν ἐξαυλώσεως, καθότι, τὸσον ἡ στερεὰ κατάσταση, ὅσον καὶ ἡ αἰθερική, ἐκ τῆς ἰδίας ἀκριβῶς οὐσίας ἀποτελοῦνται, μὲ μόνην τὴν διαφοράν ὅτι ὑπάρχει διαφορά πυκνότητος, ὅπως ἀκριβῶς μεταξὺ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος τοῦ ἡλιακοῦ φάσματος καὶ τοῦ κυανοῦ ὑπάρχει διαφορά συχνότητος.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω βλέπομεν ὅτι, ὁ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ἀποκαλούμενος «αἰθήρ» δὲν εἶναι διακεκριμένη τις οὐσία, μὴ παρουσιάζουσα οὐδεμίαν σχέσιν πρὸς τὰς ἄλλας μορφὰς τῆς ὕλης, ἀλλὰ κατάσταση πλέον ἐξελιγμένη, εἶδος συνήθους ὕλης ἀνηγμένης ὅμως εἰς ἰδιαιτέραν τινὰ κατάστασιν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ νόμος τῆς ἀναλογίας ἐν τῷ σύμπαντι δὲν εἶναι περιορισμένη τις ἀρχή, βλέπομεν αὐτὸν καὶ ἐνταῦθα ἐφαρμοζόμενον. Πράγματι, ὅπως ἐν τῷ ὄρατῷ κόσμῳ ἔχομεν οὐσίας, ὑπὸ τὴν συνήθη αὐτῶν κατάστασιν στερεᾶς (χρυσός, θεῖον κλπ.), ὑγρᾶς (ὕδωρ, ὑδράργυρος) ἢ ἀερίου, (ὄξυγόνον, ἀήρ), οὕτω ὑπάρχουν καὶ οὐσίαι αἱ ὁποῖαι παρουσιάζονται συνήθως ὑπὸ τὴν αἰθερικήν αὐτῶν μορφήν, ἀλλ' αἰτινες δύνανται διὰ καταλλήλου μέσου νὰ μετατραπῶσιν εἰς τὴν ἀέριον καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν στερεὰν κατάστασιν. Καὶ τὰνάπαλιν, σώματα στερεά, ὑγρὰ ἢ ἀέρια νὰ μετατραπῶσι διαδοχικῶς εἰς τὴν αἰθερικήν.

Τοιαύτη εἶναι ἡ πρώτη διαβάθμισις τοῦ ἀοράτου κόσμου ἀντιστοι-

χοῦσα πρὸς τὸ ὑπὸ τῆς θεοσοφίας ἀποκληθὲν αἰθερικὸν πεδίον, ὅπερ εἶναι συνέχεια τοῦ ὀρατοῦ κόσμου καὶ δὲν διαστέλλεται ἀπ' αὐτοῦ, εἰμὴ κατὰ βαθμίδας τινὰς λεπτότητος. Ὁ παρατιθέμενος πίναξ, θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ὅπως παρακολουθήσωμεν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μέχρι τῆς στιγμῆς ἀνεφέραμεν, καὶ ὅσα ἐν τοῖς ἐπομένοις θέλομεν διατυπώσει :

ΟΙ ΕΠΤΑ ΚΟΣΜΟΙ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Ὄνομα πεδίου	ὑποδιαιρέσεις εἰς δευτερεύοντα πεδία	Ἀντίστοιχα ὄχηματα τοῦ ἀνθρώπου
7 Μάχα- Παρανιβανικὸν	7 Ἄτομικον	
	6 Ὑπο-ατομικὸν	
	5 Ὑπεραιθερικὸν	
	4 Αἰθερικὸν	
	3 Ἀέριον	
	2 Ὑγρὰ	
	1 Στερεὰ	
6 Παρανιβανικὸν	7 Ἄτομικον	
	6 Ὑπο-ατομικὸν	
	5 Ὑπεραιθερικὸν	
	4 Αἰθερικὸν	
	3 Ἀέριον	
	2 Ὑγρὰ	
	1 Στερεὰ	
5 Νιβανικὸν	7 Ἄτομικον	Ἄτομικὸν σῶμα (θεῖον πνεῦμα)
	6 Ὑπο-ατομικὸν	
	5 Ὑπεραιθερικὸν	
	4 Αἰθερικὸν	
	3 Ἀέριον	
	2 Ὑγρὰ	
	1 Στερεὰ	
4 Βουδικὸν	7 Ἄτομικον	Μετενοσηζομένη Ψυχή
	6 Ὑπο-ατομικὸν	
	5 Ὑπεραιθερικὸν	
	4 Αἰθερικὸν	
	3 Ἀέριον	
	2 Ὑγρὰ	
	1 Στερεὰ	
3 Ἄνωτερον Νοητικὸν (Κόσμος τῆς σκέψεως) Κατώτερον	7 Ἄτομικον	Ἄνωτερον Νοητικὸν [Ἐπὶ αὐτὸν σῶμα]
	6 Ὑπο-ατομικὸν	
	5 Ὑπεραιθερικὸν	
	4 Αἰθερικὸν	
	3 Ἀέριον	
	2 Ὑγρὰ	
	1 Στερεὰ	
2 Ἀστρικὸν (Κόσμος ἐπιθυμίας)	7 Ἄτομικον	Ἀστρικὸν σῶμα
	6 Ὑπο-ατομικὸν	
	5 Ὑπεραιθερικὸν	
	4 Αἰθερικὸν	
	3 Ἀέριον	
	2 Ὑγρὰ	
	1 Στερεὰ	
1 Αἰθερ. περιούρη Φυσικὸν	7 Ἄτομικον	Αἰθερικὸν σῶμα
	6 Ὑπο-ατομικὸν	
	5 Ὑπεραιθερικὸν	
	4 Αἰθερικὸν	
	3 Ἀέριον	
	2 Ὑγρὰ	
	1 Στερεὰ	
	9 Ὑγρὰ	Φυσικὸν σῶμα
	8 Ἀέριον	

Διακρίνομεν ἐν αὐτῷ τοὺς ἑπτὰ κόσμους τῆς φύσεως, μὲ τὰς ὑπὸ τοῦ ἀποκορυφισμοῦ καὶ εἰδικώτερον τῆς θεοσοφίας ἀποδιδομένας ὀνομασίας, εἰς τὴν τρίτην δὲ στήλην ἔχομεν ἀναγράψει τὰ ἀντίστοιχα ὄχηματα τῆς ἀνθρωπίνης ὄντοτης δι' ὧν δύναται νὰ λάβῃ συναίσθησιν τῶν διαφόρων πεδίων. Ὡς βλέπομεν τὸ φυσικὸν πεδίου, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς περιλαμβάνον δύο κατηγορίας καταστάσεων. Τὴν χημικὴν περιοχὴν, ἣτις ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ὄρατὸν Σύμπαν καὶ τὴν αἰθερικὴν, ἣτις εἶναι ἡ πρώτη διαβάθμισις τοῦ ἀοράτου Σύμπαντος. Τὸ πεδίου δράσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐξικνεῖται μέχρι καὶ τοῦ Νιρβανικοῦ πεδίου. Τὸ ἀντίστοιχον ὄχημα τὸ Ἄτομικὸν σῶμα, χρησιμεύει εἰς τὰς ἀνωτάτας ψυχὰς καὶ μόνον αὗται δύναται νὰ λάβωσιν ἀντίληψιν τῶν ἐν τῷ Νιρβανικῷ κόσμῳ συμβαινόντων. Ὁ μύστης ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς ὄντοτός του ἀκολουθεῖ τὴν ἀνιούσαν φορὰν. Ὁ συνήθης ἀνθρώπος ἔχει γνῶσιν τῶν τριῶν μόνον κατωτέρων δευτερευόντων πεδίων. Ἀμα ὅμως αἱ ἀνώτεροι αὐτοῦ αἰσθήσεις ἀναπτυχθῶσι λαμβάνει ἀντίληψιν διὰ τῆς διοράσεως, (clairvoyance) τῆς αἰθερικῆς περιοχῆς, εἴτα τῆς ἀστρικῆς, κατόπιν τῆς Νοητικῆς, προχωρῶν συνεχῶς καὶ φθάνων μέχρι τῆς τελευταίας ὑποδιαίρεσεως τοῦ Νιρβανικοῦ πεδίου.

Δὲν εἶναι κατάλληλος ἡ θέσις διὰ νὰ ἀναπτυχθῶμεν εἰς τὰς περιγραφὰς πάντων τούτων τῶν κόσμων, αἱ ὁποῖαι δίδονται ἐκ μέρους τῶν ἀποκησάντων τὴν εἰδικὴν ἐκείνην ὄρασιν.

Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θέλομεν ἀπὸ τοῦδε νὰ τονίσωμεν ἰδιαίτερος, πρὸς ἀποφυγὴν συνήθους παρεξηγήσεως, εἶναι ὅτι ἡ διάταξις τῶν τοιούτων κόσμων δὲν εἶναι ἐν τῇ πραγματικότητι, ὅπως κατ' ἀνάγκην ἐν τῷ παρατεθέντι πίνακι συμβολίζονται. Πράγματι βλέπομεν ἐν αὐτῷ τὸν ἀστρικὸν κόσμον ὑπερκείμενον τοῦ φυσικοῦ, τὸν νοητικὸν τοῦ ἀστρικοῦ κ. ο. κ. εἰς τρόπον ὥστε δύναται νὰ νομίση τις ὅτι πρέπει νὰ ἀνατρέξωμεν ἐν τῷ χώρῳ διὰ νὰ συναντήσωμεν αὐτούς, ἐν τῇ πραγματικότητι δὲν συμβαίνει τοῦτο, διότι, ἐπαναλαμβάνομεν, οἱ διάφοροι ἀόρατοι κόσμοι δὲν ἀποτελοῦσιν ὀρισμένας περιοχὰς, ἀλλὰ καταστάσεις τῆς ὕλης. Ἐπομένως εἰς τὸν τόπον ἔνθα καθήμεθα, πέριξ ἡμῶν εὑρίσκονται ὅλοι αἱ καταστάσεις αὗται. Εἰς ἡμᾶς ἐναπόκειται νὰ τὰς ἴδωμεν καὶ νὰ τὰς νοήσωμεν. Ἐὰν παρεστήσαμεν ἐν τῷ προηγηθέντι πίνακι τοὺς ἑπτὰ τούτους κόσμους τὸν ἕνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἐπράξαμεν τοῦτο α') διότι εἶναι ἀδύνατον πᾶσα ἄλλου εἶδους ἀναγραφὴ, καὶ β') διότι ἡ τοιαύτη παράστασις ἐξικονίζει τὸν βαθμὸν πυκνότητος ἐκάστου τῶν κόσμων τούτων. Τοιουτοτρόπως περιεργαζόμενοι τοῦτον, δυ-

νάμεθα μὲ ἐν βλέμμα νὰ ἀντιληφθῶμεν ὅτι τὸ Βουδικὸν π. χ. πεδίον, εἶναι πολὺ περισσότερον λεπτοτέρας ὑφῆς, ἀπὸ τὸ ἀστρικόν, καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπαιτεῖται μεγαλειτέρα ψυχικὴ ἐξέλιξις τοῦ ἐρευνητοῦ τοῦ ἀοράτου κόσμου, διὰ νὰ ἀντιληφθῇ τὴν βουδικὴν κατάστασιν, ἀπὸ ἐκείνην ἣτις ἀπαιτεῖται διὰ νὰ ἀντιληφθῇ τὴν ἀστρικὴν τοιαύτην.

Μίαν ἄλλην ἀκόμη παρατήρησιν ἔχομεν νὰ κάμωμεν ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἑπταδικὴν διαβάθμισιν τὴν ὁποίαν ἐξελέξαμεν. Ἡ τοιαύτη διάκρισις τῶν κόσμων τῆς Φύσεως εἰς ἑπτὰ διαφοροὺς βαθμίδας, ἔχει εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ ἀυθαίρετον. Διότι τόσον οἱ κόσμοι, ὅσον καὶ τὰ «σώματα» τοῦ ἀνθρώπου, δὲν εἶναι δυνατὸν οὔτε ἑπτὰ, οὔτε τρία, οὔτε πέντε νὰ εἶναι. Εἶναι ἀπλῶς ἄπειρα, ὅπως ἀκριβῶς καὶ τὰ χρώματα τοῦ φάσματος τοῦ λευκοῦ φωτὸς δὲν εἶναι οὔτε τρία, οὔτε ἑπτὰ, ἀλλ' ἄπειρα. Ὑπάρχει ἐν τῇ Φύσει διαδοχικὴ σειρὰ ἐξελίξεως, τῆς ὁποίας τὰ σημεῖα μεταβάσεως ἐκ τῆς μιᾶς καταστάσεως εἰς τὴν ἄλλην δὲν εἶναι ὁρατά. Ἡ φύσις δὲν προχωρεῖ διὰ ἀλμάτων: *Natura non facit saltus*, εἶχεν εἶπη νομίζω ὁ Leibnitz. Τοῦτο παρεδέχθη σήμερον γενικῶς ἡ ἐπιστήμη ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ἄλλοτε ὡς σύμβολα πίστεως θεωρουμένης βεβαιώσεις περὶ τῶν τριῶν βασιλείων τῆς Φύσεως: τῶν ὀρυκτῶν, τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων. Κάθε ὑποδιαίρεσις εἶναι τεχνητή, προερχομένη ἐκ τῆς ἀδυναμίας τοῦ ἀνθρώπου ὅπως ἀντιληφθῇ τὰ πράγματα ὅπως ἔχουσιν.

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην εἶχεν ὑπ' ὄψιν τῆς ἡ θεοσοφικῆς διδασκαλίας, ἣτις εἶναι ἡ ἐφορμολογία τὴν τοιαύτην ἑπταδικὴν διαίρεσιν, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθημεν ὡς τὴν πλέον γνωστὴν, διὰ τοῦτο ἕκαστον «πεδίον» ὑποδιήρξεν εἰς ἑπτὰ ἐπίσης, δευτερεύοντα πεδία, ἐὰν δὲ τὸ πρῶγμα δὲν καθίστατο ἐξαιρετικὰ πολὺπλοκον νέα ἑπταδικὴ ὑποδιαίρεσις θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιτελεσθῇ ἐφ' ἐνὸς ἐκάστου τῶν δευτερευόντων τούτων πεδίων.

Ἄλλοι πάλιν ἀποκρυφισταὶ ἀρχοῦνται εἰς τὴν τοιαύτην ὑποδιαίρεσιν τοῦ σύμπαντος, ἀναγνωρίζοντες τὸ Ἀστρικὸν πεδίον ὡς διάμεσον καὶ συννοῦσαν τὰ δύο ἄκρα κατάστασιν, μεταξὺ τοῦ Ὑλικοῦ ἢ Φυσικοῦ Κόσμου καὶ τοῦ Πνευματικοῦ ἢ Νοητικοῦ τοιούτου. Τοιοῦτοτρόπως τὸ ἀστρικὸν πεδίον καὶ τὸ ἀντίστοιχον ἀστρικὸν σῶμα τοῦ ἀνθρώπου χρησιμεύει ὡς κρῖκος συνδετικός, ὡς μέσον μεταβάσεως, ἀπὸ τοῦ ἁπτοῦ καὶ ἀντικειμενικοῦ εἰς τὸ ἀόρατον καὶ ὑποκειμενικόν. Τοιοῦτοτρόπως ἐξηγεῖται ἡ μεγίστη σημασία ἣτις ἀποδίδεται εἰς τὸ πεδίον ἢ εἰς τὸν φορέα τοῦτον.

Τοιαῦτα εἶναι τὰ γενικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ἀοράτου Κόσμου. Τὸ

κυριώτερον ὁμως δὲν τὸ ἀνεφέραμεν. Ὅτι ἐν τῷ ἀοράτῳ κόσμῳ εὐ-
 ρηται αἱ αἰτίαι καὶ αἱ δυνάμεις, τῶν ὁποίων τὰς ἐκδηλώσεις μᾶς πα-
 ρουσιάζει ὁ ὁρατὸς Κόσμος. Τότε μόνον δυνάμεθα πραγματικῶς νὰ ἐν-
 νοήσωμεν τὸν φυσικὸν κόσμον, ὅταν ἔχωμεν σαφεῆ ἀντίληψιν τοῦ ἀο-
 ράτου. Βλέπομεν π. χ. τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα φωτίζοντα τὰς οἰκίας μας,
 τὸν ἀσύρματον μεταδίδοντα εἰς μεγάλας ἀποστάσεις σημεῖα, φωνὴν καὶ
 μουσικὴν, πλὴν ὁ μυστηριώδης παράγων ὅστις προκαλεῖ πάντα ταῦτα,
 παραμένει ἀγνώστος. Τὸ ὠνομάσαμεν ἠλεκτρισμόν. Τί μὲ τοῦτο; οὐδὲν
 ἐμάθομεν εἰσέτι περὶ τῆς φύσεως τῆς δυνάμεως ταύτης.

Σχηματίζομεν κεκορεσμένην διάλυσιν ἐνὸς ἄλατος καὶ ἀφίνομεν τὸ
 δοχεῖον νὰ ψυχθῆ ἐπὶ τινα καιρόν. Κρυστάλλα ὁμοιόμορφα τοῦ λη-
 φθέντος ἄλατος θέλουσι παραχθῆ.

Καὶ ἡ δύναμις ἣτις ἐπενήργησεν εἰς τὴν κρυστάλλωσιν τοῦ ἄλα-
 τος μᾶς εἶναι ἐξ ἴσου ἀγνώστος. Τὰ ὑπέροχα ἐκεῖνα κρυστάλλα, τὰ
 ὁποῖα σχηματίζονται κατὰ τὸν χειμῶνα ἐπὶ τῶν παραθύρων μας,
 εἶναι ἡ ἐκδήλωσις ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ πεδίου τῶν δυναμικῶν ρευμάτων
 τῶν ὑπεραισθητῶν κόσμων ἅτινα ἀνέκαθεν ἐνεργοῦσιν ἐφ' ἡμῶν, καὶ
 τὰ ὁποῖα ἂν καὶ ἀγνοούμενα ὑπὸ τοῦ πλείστου μέρους τῶν ἀνθρώπων,
 δὲν εἶναι ὀλιγώτερον σπουδαῖα. Ἡ διαμόρφωσις τοῦ ἰδίου σώματος
 τοῦ ἀνθρώπου οὐδαμοῦ ἄλλοῦ ὀφείλεται εἰμὴ εἰς τὰς ἰδίας ἐπιρροὺς τοῦ
 ἀοράτου κόσμου.

Ὅσονδήποτε τοῦτο καὶ ἂν φαίνεται παράδοξον, τὰ ἀνώτερα πε-
 δία, τὰ ὁποῖα θεωροῦμεν ὡς εἰδός τι ἀπατηλοῦ ὄνειρου, εἶναι πολὺ
 πραγματικώτερα τοῦ ὑλικοῦ καὶ ἀπτοῦ τούτου κόσμου ἐνῶ ἐσυνηθί-
 σασιν νὰ ζῶμεν. Τὰ ἐν ἐκείνῳ εὐρισκόμενα ὄντα καὶ πράγματα εἶναι
 πολὺ περισσότερον διαρκέστερα ἀπὸ τὰ τοῦ ὁρατοῦ κόσμου.

Τοιαύτη εἶναι ἡ κολοσιαία σημασία τῶν ἐκ τοῦ ἀοράτου κόσμου
 ἐπιδράσεων ἐπὶ τοῦ ὑλικοῦ καὶ ὁρατοῦ. Τούτου ἕνεκα, ἀνέκαθεν οἱ
 μύσται ἔστρεψαν τὴν προσοχὴν των πρὸς αὐτόν, βέβαιοι ὄντες, ὅτι διὰ
 τῆς κατανοήσεως καὶ τοῦ χειρισμοῦ τῶν ἰδιοτήτων των ἤθελον ἀντιλη-
 φθῆ τοὺς νόμους τῆς Δημιουργικῆς Ἐκείνης Δυνάμεως, καὶ κατὰ συ-
 νέπειαν ἐξομοιωθῆ πρὸς Ἐκείνην. Τοῦτ' αὐτὸ ἅπασαι αἱ ἐπὶ τῆς Γῆς
 λειτουργήσασαι καὶ λειτουργοῦσαι μυσταγωγικαὶ Σχολαὶ ἐπεδίωξαν
 καὶ τὰς ἰδίας ἀληθείας ἐδίδαξαν εἰς τοὺς μαθητάς των.

ΑΣΤΗΡ ΦΛΟΓΟΒΟΛΟΣ

*Αστήρ φλογοβόλος καλεῖται τὸ σύμβολον τὸ συνδέον τὸν μακρόκοσμον μετὰ τοῦ μικροκόσμου καὶ ὑπομνησκον εἰς ἑκάτερον τῶν κόσμων τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἑτέρου καὶ τὴν ἀνάγκην συνεργασίας ἀμφοτέρων τῶν κόσμων πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ ἐνιαίου παντός. Εἶναι ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ σύμβολον τῆς διατεταγμένης ἁρμονίας καὶ τοῦ πρώτου χάους, ἐν ᾧ εὔρηται τὸ πρὸς δημιουργίαν ἀναγκαῖον (ἢ ὕλη δηλ. καὶ τὸ παγκόσμιον εἶδος) καὶ τὸ ἄστρον τοῦ ὁποίου ἡ λάμψις σῶξάνει ἢ μᾶλλον ὠχρίᾳ, ὅσον περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον βυθίζεται εἰς τὸ σκότος ὁ μινούμενος.

Ὁ ἀστήρ οὗτος ἔχει δύο ὄψεις, τὴν προσβλέπουσαν πρὸς τὸν μακρόκοσμον καὶ ὑπομνησκούσαν αὐτῷ τὸν μικρόκοσμον, ἑξάκτινον ὄψιν, καὶ τὴν πρὸς τὸν μικρόκοσμον καὶ ὑπενθυμίζουσαν αὐτῷ τὸν μακρόκοσμον, πεντάκτινον.

Ὁ ἑξάκτινος ἀστήρ ἢ ἄλλως ἑξάλφα, ἑξάγραμμα, Ἰουδαϊκὸς σταυρὸς καὶ σφραγὶς τοῦ Σολωμώντος ἀποκαλούμενος εἶναι τὸ σύμβολον

1-2.—Τὰ δύο ἑξάλφα

τοῦ μακροκόσμου καὶ παριστάνει τὴν ἔνωσιν τοῦ πυρὸς μετὰ τοῦ ὕδατος, ἀπαρτίζεται δὲ ἐκ δύο ἐμπελεγμένων πρὸς ἄλληλα ἰσοπλευρῶν τριγῶνων, ὧν τὸ μὲν εἶναι λευκὸν ἢ κυανοῦν, τὸ δὲ ἕτερον μέλαν ἢ ἐρυθρόν. Ἡ ἀντίθεσις τῶν χρωμάτων ἢ ὑφισταμένη ἐν τῇ μορφῇ αὐτῇ τοῦ φλογοβόλου ἀστέρος μᾶς δεικνύει τὰς μεταξὺ τῆς ἐνιαίας φύσεως καὶ τῶν ἐκδηλώσεων αὐτῆς ὑπαρχούσας σχέσεις, τοὺς δεσμοὺς τοὺς συνδέοντας τὸ ἀρχέτυπον πρὸς τὸν κόσμον τῶν πλασμάτων ἢ, κάλλιον εἰπεῖν, τὸ ἀγαθὸν μετὰ τοῦ κακοῦ.

Λόγῳ τῶν ἰδιοτήτων τούτων ὁ ἀστήρ οὗτος κατέστη ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων τὸ σύμβολον διαφόρων θεοτήτων ὡς τοῦ Vishnou, τῆς Ἄφροδίτης κλπ. τὸ ἔμβλημα διαφόρων φιλοσοφικῶν καὶ θρησκευτικῶν συστημάτων ὡς ἐν τῇ ἐλευθέρῳ Τεκτονικῇ, ἐν ἣ τὸ σύμπλεγμα

τοῦ διαβήτου μετὰ τοῦ ἀνεστραμμένου γνώμονος σχηματίζει τὸ ἐξά-
 γραμμα, ἐν τῷ συστήματι τῶν Ναϊτῶν ὅπου βλέπομεν ὅτι ἡ σφραγὶς
 τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου ἀπαρτίζεται ἐκ τῆς προσαρμογῆς

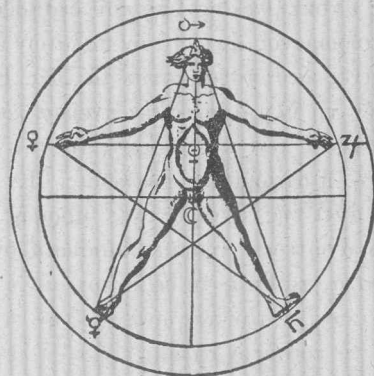

3.—Ὁ γνώμων μετὰ τοῦ διαβήτου

εἰς ἐξάκτινον ἀστέρα, τοῦ σταυροῦ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου κλπ.

Ἀπὸ ἀρχιτεκτονικῆς ἀπόψεως συναντῶμεν τὸ ἐξάλφα γεγραμμένον εἰς τὰ παράθυρα ἢ τοὺς ρόδακας τῶν μητροπόλεων, ἐν αἷς ἀναγράφεται ὡς ἐκπροσωποῦν τὰς ἑξ ἰδιότητας τοῦ Θεοῦ.

Ὁ πεντάκτινος ἀστήρ ἢ ἄλλως πεντάλφα, πεντάγραμμα ἀποκαλού-
 μενος, εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ μικροκόσμου καὶ παριστάνει τὴν ἔνωσιν
 τοῦ ἀέρος μετὰ τῆς γῆς, τοῦ χοῶς μετὰ τῆς πνοῆς, τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ
 σώματος. Εἶναι, μὲ ἄλλας λέξεις, τὸ σύμβολον τῆς κυριαρχοῦ βουλή-
 σεως, ἣτις ἀποτελεῖ τὸ ἀκατανίκητον μέσον τῆς ἐνεργείας τοῦ μυου-
 μένου. Ἄλλ' ἵνα τὸ σχῆμα τοῦ ἀστέρος ἔχῃ τὴν ἀξίαν ταύτην, δεόν
 νὰ χαράσσῃται ἐπ' αὐτοῦ ἀνθρωπίνη μορφή ἔχουσα τὴν κεφαλὴν πρὸς
 τὰ ἄνω, καθόσον παρὰ τῷ ἀνθρώ-
 πῳ ὁ ἀστήρ ὡς καὶ τὸ πεντάγραμμα
 εὐρίσκει τὴν τελειοτέραν ἐκφρασιν
 ἐν ταῖς ἀναλογίαις τοῦ ἀνθρωπίνου
 σώματος, τὸ ὁποῖον πλαισιοῦται ἐν
 τῷ πενταίχμῳ ἀστέρι τῶν πέντε αἰχ-
 μῶν ἀντιστοιχοῦσῶν κατὰ τινὰς ἀ-
 ποκρυφολόγους πρὸς τοὺς πέντε
 κλάδους τῆς χώρας τοῦ ἑφηβαίου
 (τῶν γεννητικῶν μορίων ὄντων εἰς
 τὸ κέντρον τοῦ σχήματος), κατ' ἄλ-
 λους δὲ πρὸς τὰ τέσσαρα ἄκρα τοῦ
 ἀνθρωπίνου σώματος καὶ τὴν κεφα-
 λὴν, ἢ ὁποῖα ὡς ἔδρα τῶν νοερῶν δυνάμεων δεσπόζει τῆς ἀλληγορού-
 σης τὴν ὕλην τετρακτύος τῶν στοιχείων καὶ ἀπεικονίζει τὸ πνεῦμα τὸ
 παλαῖσαν πρὸς τὰς ἑλξεις τῶν στοιχείων καὶ νικῆσαν αὐτάς.

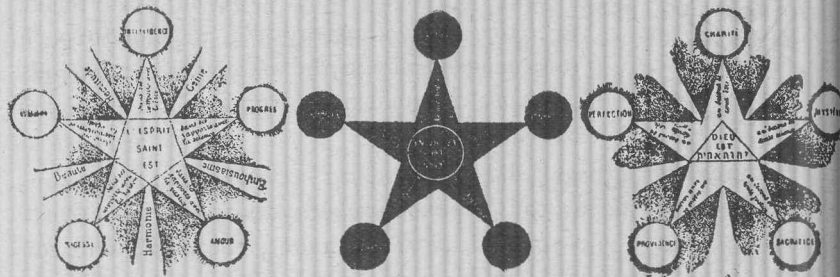

4.—Ἡ ἀνθρωπίνη μορφή ἐγγε-
 γραμμένη ἐν τῷ πεντακτίνῳ

Ἐάν, ἔστω καὶ τυχαίως, χαραχθῇ ἡ ἀνθρωπίνη αὕτη μορφή
 ἔχουσα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω καὶ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω, ὁ
 ἀστήρ τῶν πέντε ἄκρων παύει πλέον νὰ ἦναι ἔμβλημα τοῦ ἀνθρωπί-
 νου πνεύματος καὶ τῆς ἐλευθερίας αὐτοῦ, λαμβάνει σημασίαν ἐκ διαμέ-

τρον αντίθετον τοῦ φωτεινοῦ πενταγράμματος καὶ καθίσταται ὡς ἡ κεφαλὴ τοῦ βοῦς τὸ σύμβολον τῶν κτηνωδῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐνστίκτων.

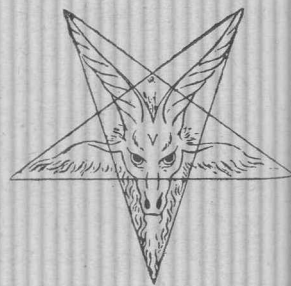
Ἐν ἄλλαις λέξεσι, τὸ φωτεινὸν πεντάγραμμα ἀνατροπέμενον παύει πλέον νὰ ἦναι ὁ Ἄστηρ τῶν Μάγων, τὸ ἔμβλημα δηλ. τῆς ἐλευθερίας

5.—Ὁ λευκὸς ἄστηρ τῶν τριῶν Μάγων. 6.—Ὁ ἡμαυρωμένος ἄστηρ.
7.—Ὁ ἐρυθρὸς ἄστηρ ἢ τὸ φωτεινὸν πεντάγραμμα

τῆς ἀποκτηθείσης ὑπὸ τοῦ δεσπόζοντος τῆς ὕλης πνεύματος. Εἶναι ὁ ἡμαυρωμένος ἄστηρ τῶν παλαιῶν ἐνστίκτων καὶ τῶν ἡδονικῶν ζέσεων, αἵτινες καθυποτάσσουσι τὰ ζῶα. Εἶναι ἡ κακὴ ἐκδοχὴ τοῦ πεντάγραμμα, τὸ ἐν τῇ ὕλῃ ἀπολεσθὲν πνεῦμα καὶ ὑπ' αὐτῆς δεσποζόμενον, ἢ παραπλάνησις τῶν αἰσθήσεων, τὸ πᾶρας τοῦ ὕλικου κόσμου, ἢ ἀλλοφροσύνη, ἢ ἀναρχία, ἢ τύφλωσις. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει σχηματίζεται ἀντὶ τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς τὸ σχῆμα κεφαλῆς τράγου, οὗ τὰ δύο ἄνωτερα σημεῖα παρουσιάζουσι τὰ κέρατα, τὰ ὄψα, τὸ δὲ κατώτερον σημεῖον ἀπεικονίζει τὸν πώγωνα καὶ τὴν γενειάδα καὶ τὸ τοιοῦτον σχῆμα εἶναι ἡ λεγομένη δαιμονιακὴ μορφή.

Λόγω τῶν ἀρετῶν του τούτων ὁ πεντάκτινος ἄστηρ κατέστη ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἀντικείμενον λατρείας καὶ συμβολισμοῦ ὅλων τῶν λαῶν, οἵτινες ἀπαξάπαντες σχεδὸν ἐθεώρουν αὐτὸν ὡς τὸ σύμβολον τὸ ὑπομνησκον τὸ μυστηριώδες αἷτιον τοῦ ἐνιαίου παντός καὶ τὸ μέσον, δι' οὗ ὁ μικρόκοσμος καθίστατο τελειότερος διὰ τῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τοῦ μακροκόσμου. Οὕτω λ.χ. οἱ Λεμούριοι εἶχον ἐκλάβει αὐτὸν ὡς τὸ σύμβολον τοῦ Με-

8.—Ἡ δαιμονιακὴ μορφή

γάλου Πνεύματος, ἐθέσπισαν δὲ μάλιστα καὶ ἐορτάς, δι' ὧν ὑπεδείκνυον ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐξυψώσῃ, ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον, τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ὑπεράνω τῶν ἀναγκῶν τῆς ζωῆς, νὰ συγκεντρώσῃ πρὸς τὰ ἄνω τὴν σκέψιν του, νὰ συγκαταῖ τὸ πνευμά του διαρκῶς ἐν ἐργηγόρσει, διὰ τῆς ὑπενθυμίσεως τῆς ὑπάρξεως τῆς δυνάμεως τοῦ μεγάλου παντός, οὗ συμβολικῆ ἀναπαράστασις εἶναι ὁ πεντάκτινος ἀστὴρ.

Οἱ Σίνοι εἶχον τὸ χαρακτηριστικὸν γράμμα Jen δι' οὗ ἀπεικόνιζον τὴν προσαρμογὴν τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν τεσσάρων ἄκρων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἐπὶ τοῦ πεντακτίνου ἀστέρος. Παρεμφερὲς δὲ ἱερόγλυφον πρὸς τὸ γράμμα Jen εἶχον καὶ οἱ Αἰγύπτιοι θεωροῦντες τὸν πεντάκτινον ἀστὴρα ὡς τὸ σύμβολον τοῦ ἀνθρωπίνου εἶναι ἤτοι τῆς ὑπάρξεως, ἣτις ἐξεπίδησεν ἐκ τοῦ χάους, ὡς τὸ σύμβολον δηλ. τοῦ Ὄρου, τὸ ὁποῖον διὰ τῶν πέντε ἀκτίνων του παρίστανε τὰ πέντε στοιχεῖα, τὴν Γῆν, τὸ ὕδωρ, τὸν Ἄερα, τὸ Πῦρ καὶ τὸν Αἰθέρα. Ὁ ἀστὴρ ὡς σύμβολον τῆς πέμπτης οὐσίας ἀπαντᾷ συχνότατα παρὰ τοῖς ἐρμειακοῖς φιλοσόφοις, οἵτινες τοποθετοῦσιν αὐτὸν κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ περισυλλέγη τὴν διπλῆν ἀκτινοβολίαν τοῦ ἄρρενος ἡλίου καὶ τῆς θηλείας σελήνης· καθόσον ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ φύσις του εἶναι ἐρμαφρόδιτος, αὐτὸς δὲ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ δίπραγμα. Τὴν ἀντίληψιν αὐτὴν ἔχει καὶ ἡ ἑλευ-

9.— Τὸ Jen

πτης οὐσίας ἀπαντᾷ συχνότατα παρὰ τοῖς ἐρμειακοῖς φιλοσόφοις, οἵτινες τοποθετοῦσιν αὐτὸν κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ περισυλλέγη τὴν διπλῆν ἀκτινοβολίαν τοῦ ἄρρενος ἡλίου καὶ τῆς θηλείας σελήνης· καθόσον ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ φύσις του εἶναι ἐρμαφρόδιτος, αὐτὸς δὲ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ δίπραγμα. Τὴν ἀντίληψιν αὐτὴν ἔχει καὶ ἡ ἑλευ-

10.— Τὸ Δίπραγμα 11.— Ὁ φλογοβόλος ἀστὴρ μετὰ τοῦ Γ

θέρα Τεκτονική, ἣτις ἔχει θέσει τὸ σύμβολον τοῦ φλογοβόλου ἀστέρος μετὰ τῶν συμβόλων τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης οὕτως ὥστε νὰ σχηματίσῃ μετ' αὐτῆς τρίγωνον. Δικαιολογεῖ δὲ τὴν θέσιν ταύτην, ἣν ἔδωκε

τῷ ἀστέρι τούτῳ, διακηρύττουσα ὅτι ὁ φλογοβόλος ἀστὴρ ἐκπέμπει ἀκτῖνας φωτὸς συνδυασμένου μετὰ τοῦ φωτὸς τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου ὅπερ ἀλληγορικῶς ἐρμηνεύεται, ὅτι ἡ διάνοια ἢ ἡ σύλληψις μιᾶς ἰδέας ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ λογικοῦ μετὰ τῆς φαντασίας. Κατὰ ταῦτα ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ τεκτονικῇ ὁ ἀστὴρ οὗτος ἀποτελεῖ κόσμημα τῆς Στοᾶς, εἶναι τὸ οὐσιῶδες σύμβολον τοῦ ἐταίρου καὶ δεικνύται ὡς τὸ ἄστρον τῆς συλλήψεως τὸ φωτίζον τὸν ἐταῖρον ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἐκτελουμένῃ διαδρομῇ τῆς πέμπτης περιόδου, ἣτις εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὴν παρατήρησιν. Ἡ ἐπίδειξις αὕτη ἔχει ἀλληγορικὴν σημασίαν, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς ὑποδεικνύεται εἰς τοὺς μυστούμενους εἰς τὸν δεύτερον βαθμὸν ὅτι ὡς φλογοβόλος ἀστὴρ σὺν τῷ χρόνῳ κατέστη αὐτόφωτος συνδυάζων τὸ φῶς τοῦ ἡλίου μετὰ τῆς σελήνης, οὕτω καὶ αὐτοὶ καλοῦνται ὅπως οἱ ἴδιοι καταστῶσιν ἐστίαί διάπυροι καὶ συγχρόνως πηγαὶ θερμότητος καὶ φωτός.

Ἡ εὐγένεια τῶν αἰσθημάτων τῶν ὀφείλει νὰ τοὺς παρορμᾷ ὅπως ἀφοσιῶνται ἀνεπιφυλάκτως καὶ διακρίνονται ὡς διάνοιαι ἀληθῶς πεφωτισμένοι διότι αὐταὶ ἐπιδέχονται πᾶσαν σύλληψιν. Τέλος ἐπειδὴ ὁ πεντάκτινος ἀστὴρ φωτίζει καὶ θερμαίνει μὲ τὰς φλόγας του, ἐξελέγηθη καὶ ὡς τὸ σύμβολον τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ βίου τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖον δεικνύεται ὡς τὸ φῶς τῆς γνώσεως, ὡς ἡ ἰσχὺς τῆς βουλήσεως καὶ ἐν γένει ὡς ἡ ἀνθρωπίνη ἀγάπη.

Ἀπὸ ἀστροσοφικῆς ἀπόψεως ὁ πεντάκτινος εἶναι ὁ μέγας κύων (ὁ Σείριος—Σῶθις) ὁ συνοδεύων τὴν Ἴσιδα εἰς τὰς ἐρεῦνας πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ κατὰ τεμάχια διεσπαρμένου σώματος τοῦ Ὁσίριδος. Ἀναπαριστᾷ δὲ τὸν Ἄνουβιν ἢ Ἐρμάνουβιν καὶ διαδραματίζει τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἢ μαγικὴ ράβδος καὶ τὸ κηρύκειον ἐν τῇ ἔρμειαζῇ φιλοσοφίᾳ. Τέλος ἐν τῷ ροδοσταυρισμῷ ὁ πεντάκτινος εἶναι ὁ λάμπων εἰς τὰ σκότη ἀστὴρ, ὅστις δεικνύει τὴν ἐμφάνισιν νέου κόσμου ὑπισχνουμένου τοῖς ἀνθρώποις ἀπολύτρωσιν, ἐὰν ἀναζητηθῇ ὑπ' αὐτῶν.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΛΑΦΑΓΙΕΤ

Εἰς τὸ Ἐπίσημον Δελτίον τῆς Μ. Στ. τῆς Γαλλίας δημοσιεύεται μετάφρασις ἄρθρου τοῦ «The Master Mason» μεγάλου περιοδικοῦ τῆς ἐν Ἀμερικῇ Τεκτ. Μεταφράζομεν τοῦτο ἐκ τοῦ «Ἐπίσημου Δελτίου» τῆς Μ. Στ. τῆς Γαλλίας, διότι φρονοῦμεν ὅτι, ἐκτὸς τοῦ ἕνους τῶν ἰδεῶν καὶ τοῦ λυρισμοῦ του, ἀποδίδει πιστῶς τὸ πνεῦμα τῆς ἀδελφώσεως ὑπὲρ τοὺς ἐθνισμοὺς καὶ τὰ δόγματα καὶ τῆς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δικαιοσύνης θυσίας, ὑφ' οὗ διαπνέεται ἡ παγκόσμιος Ἐλ. Τεκτ.

I

Ἄς μὴ ἀποβλέπομεν εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς 4ης Ἰουλίου ὡς συνήθειαν καὶ τελετὴν τυπικὴν, ἄς μὴ ἀπολέσωμεν τὴν ζέσιν μεγάλης πίστεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ. Μόνον τὰ μὴ σκεπτόμενα ἄτομα λησμονοῦσι τὸ παρελθόν, μόνον οἱ ἀγνώμονες θεωροῦσιν ὡς φυσικῶς ὀφειλόμενον αὐτοῖς πᾶν ὅ,τι ἐδόθη αὐτοῖς διὰ τῶν θυσιῶν τῶν προηγηθέντων ἡμῶν. Ἐθνὸς ἀρνούμενον κληρονομίαν τῶν κοπιωδῶς κτηθεῖσαν, εἶναι ἀνάξιον μέλλοντος.

Ἐλέχθη, ἐν στιγμῇ κρίσεως, ὅτι «αἰωνία ἐπαγρύπνησις, ἰδοὺ τὸ δῶρον τῆς ἐλευθερίας». Μάλιστα, εἶναι ἀπόλυτος τοῦτο ἀλήθεια, σημεῖον ὅσον καὶ χθές, ὅχι μόνον δι' ὅ,τι ἀποτελεῖ τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ πᾶν ὅ,τι θίγει τὸ ποῖον καὶ τὰ μᾶλλον ὑψηλὰ διαφέροντα τῆς ἀνθρωπότητος. Πᾶν πολῦτιμον εἶναι φευγαλέον καὶ ἀκριβῶς τὰ πολυτιμότερα τῶν ἀγαθῶν ἀφανίζονται πρῶτα, μόλις ὁ κυνισμὸς καὶ ἡ ἀνισοροπία ἐμφανισθῶσι. Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμεν, ὅτι ἡ μεταβολὴ τῶν ἀγίων ἡμερῶν εἰς ἀπλᾶς ἡμέρας ἀργίας κατὰ τὴν Βίβλον, ὑπῆρξεν ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους τῶν ταῦτα ποιησάντων ἐθνῶν.

Ἐν τῇ παρούσῃ κοινωνίᾳ πάντες ὅσοι ἔχουσιν ὧτα δύνανται νὰ γνωρίζωσιν ὅτι ἀληθῆς διωγμὸς ἠγέρθη ἐναντίον τοῦ δημοκρατικοῦ ἰδεώδους. Μέγας συγγραφεὺς διεκήρυξεν ὅτι ἡ Δημοκρατία βαραθροῦται μοιραίως ἐν τῇ ἀνικανότητι, τῇ συγχύσει καὶ τῇ διαφθορᾷ. Καὶ τοῦτου δοθέντος, διάφοροι δικτάτορες, στηριζόμενοι ἐπὶ τῆς ἀποφάνσεως, πλανῶνται τῆδε κακείσε, βεβαιοῦντες ὅτι ἡ διακυβέρνησις τοῦ λαοῦ διὰ τοῦ λαοῦ εἶναι χίμαιρα.

Βεβαίως πολλὰ αἴτια συνέβαλον εἰς τὴν διασπορὰν τῆς ἀπαισιοδόξου ταύτης τάσεως διὰ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἀξίαν καὶ τὸ μέλλον τῆς

δημοκρατικῆς κοινωνίας. Πρὸ πάντων ὁ παγκόσμιος πόλεμος, δοθέντος ὅτι πρὸς ἀντιμέτωπισιν τῶν ἀναγκῶν αὐτοῦ, ἡ δημοκρατία ἐξηναγκάσθη νὰ μεταμορφωθῆ προσωρινῶς εἰς δικτατορίαν. Καὶ ὡς φυσικὸν συμπέρασμα προκύπτει, ὅτι ἐὰν πρέπη νὰ ἐξακολουθήσωσιν οἱ πόλεμοι, ἡ δημοκρατία ὀφείλει νὰ ἐξαφανισθῆ ἢνα ἄλλη μορφή κυβερνήσεως τὴν διαδεχθῆ.

Δὲν εἶναι τυχαῖον τὸ φαινόμενον τῆς ἐμφανίσεως τάσεων ἀνταρχικῶν παρὰ τε τῆ Ἐκκλησία καὶ τῷ Κράτει, ὡς ἀντιδράσεων τῆς λήξεως τοῦ πολέμου. Ἐπὶ τῶν τάσεων τούτων ἐπιγραμματικῶς ὠμίλησεν ὁ κ. Jefferson ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Βιργινίας. (Ἄγων ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως).

II

Εἰς ἐποχὴν ὡς ἡ ἡμετέρα, δὲν δύναται τις νὰ μὴ συγκινηθῆ ἀκούων τὴν Γαλλίαν, πατρίδα τοῦ Λαφαγιέτ, καλοῦσαν τὴν Ἀμερικὴν, πατρίδα τοῦ Βάσιγκτον, διὰ τῆς γενναίας καὶ προφητικῆς φωνῆς τοῦ ὑπουργοῦ αὐτῆς Μπριάν. Ἡ ἐπίκλησις αὕτη καλεῖ ἡμᾶς νὰ ἐνώσωμεν τὰς χεῖρας εἰς ὑπογραφὴν συνθήκης κηρυσσούσης ἐκτὸς νόμου πάντα μεταξὺ τῶν δύο Ἐθνῶν πόλεμον, καὶ τοῦτο εἰς τὸ διαρκές. Ἡ συνθήκη αὕτη πρέπει νὰ εἶναι βᾶσις καὶ ἔναρξις καλλιτέρας τάξεως πραγμάτων ἐν καλλιτέρῳ κόσμῳ, ἐν τῷ ὁποίῳ τὸ δημοκρατικὸν πνεῦμα θὰ ἀνεπτύσσεται μετὰ δόξης.

Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι τις παράδοξος πολίτης καὶ παραδοξότερος πατριώτης ἐὰν δὲν ἠσθάνθη τὴν καρδίαν αὐτοῦ σκιρτῶσαν ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τόσον εὐγενοῦς προσφορᾶς μετὰ τόσης παρησιᾶς ἐκφερομένης ὑπὸ πολιτικοῦ ἐν τῇ ἐνασχίσει τῶν καθηκόντων του. Καὶ ἀναπολεῖ τις Ἡσαΐαν ἢ Βίκτωρα Οὐγκώ, ἐπαναγιγνώσκων τὰς ἡρέμους καὶ μεμετρημένας φράσεις τοῦ μεγάλου τούτου τῆς Γαλλίας τέκνου, κομίζοντος τὸν κλάδον τῆς ἐλαίας αἰωνίου εἰρήνης, καὶ προσφέροντος τὸν διακανονισμὸν τῶν διαφορῶν τῇ βοηθείᾳ τῆς λογικῆς καὶ τοῦ Νόμου. Ἡ φωνὴ αὕτη εἶναι πλέον ἢ παράδειγμα: εἶναι ἡ πρακτικὴ ἀπόδειξις πεπολιτισμένου βίου προσφερομένου εἰς ὀλόκληρον ἀνθρωπότητα. «Ἐὰν ἦτο ἀνάγκη, διὰ τὰς δύο ταύτας μεγάλας δημοκρατίας, νὰ μαρτυρήσωσι καθαρώτερον ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καὶ νὰ δώσωσιν εἰς τοὺς λαοὺς ἀπτότερον δεῖγμα ἢ Γαλλία εἶναι πρόθυμος νὰ ὑπογράψῃ δημοσίᾳ μετὰ τῶν Ἡν. Πολ. πᾶσαν ἀμοιβαίαν συμφωνίαν τείνουσαν νὰ θέσῃ τὸν μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν πόλεμον, κατὰ τὴν Ἀμερικανικὴν ἔκφρασιν, «ἐκτὸς νόμου». Τοιαύτη συμφωνία ὑπογραφομένη μεταξὺ τῶν Ἡν. Πολ. καὶ

ἑτέρου ἔθνους ὡς ἡ Γαλλία, θὰ συνέβαλε τὰ μέγιστα, εἰς στερέωσιν καὶ εὐρυνσιν τῶν θεμελίων, ἐφ' ὧν θὰ ἀνεγερθῆ ἡ διεθνῆς πολιτικὴ τῆς εἰρήνης».

Ἴδου μεγάλοι καὶ ὄρατοι λόγοι ἄξιοι νὰ τραγουδηθῶσι. Ἄδύνατον νὰ φαντασθῶμεν ὅτι ἡ Ἀμερικὴ ἀδυνατεῖ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς πνεῦμα τόσον ἀνώτερον καὶ χειρονομίαν τόσον γενναίαν. Εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ Λαφαγιέτ τὸ ὁποῖον μᾶς ὁμιλεῖ, ἡ ἐπίκλησις αὐτοῦ θὰ εὖρη ἀναμφιβόλως ἤχῃ ἐν τῇ πατρίδι τοῦ Βάσιγκτον. Θὰ ἀντηγήσῃ διπλασίως ἐν τὸς τῶν καρδιῶν πάντων ὅσοι ἀνήκουσιν εἰς τὸ μέγα καὶ εὐγενές σωματεῖον, ἐν τῷ ὁποίῳ οἱ δύο οὗτοι ἥρωες τόσον ἠγαπήθησαν καὶ ἐλατρεύθησαν. Δὲν πρόκειται περὶ πολιτικοῦ ζητήματος, ἀλλὰ περὶ ζητήματος τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἀπαιτῶνται πολὺ οἱ κυνικῶς ἰσχυριζόμενοι ὅτι οὐδὲν καλὸν προέκυψεν ἐκ τῆς παράφρονος κολάσεως τοῦ πολέμου· ἄς ἀτενίσωσι πρὸς τὴν μεγάλην προσφορὰν, ἣν ἔθνος μέγα, ἐν τῇ κοινωνίᾳ τοῦ κόσμου, τείνει εἰς ἕτερον μέγα ἔθνος. Δύο Δημοκρατίαι συνδεόμεναι ἐν τῇ κοινῇ πίστει πρὸς τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἰκανότητα τῶν λαῶν ὅπως αὐτοδιοικοῦνται, ποθοῦσι νὰ ἐνθρονίσωσι τὴν κυριαρχίαν τοῦ δικαίου ὑπὲρ τὴν δύναμιν, τὸ λογικὸν ὑπὲρ τὸ μῖσος, καὶ ὑπὲρ πάντα καλὴν θέλησιν δημιουργικὴν καὶ συνεργατικὴν. Ἀληθῶς, τὸ τοιοῦτον προβάλλει ἰλαρότερον φῶς, ἐξ οὐρανοῦ ὑψηλοτέρου, φωτίζον ὀσιώτερον τοὺς μικροὺς λευκοὺς σταυροὺς τῆς Γαλλίας, ἐκεῖ κάτω ἐνθα κοιμῶνται τόσοι ἥρωες, οἵτινες, δόξα τῷ Θεῷ, δὲν ἐφρονεύθησαν εἰς μάτην.

III

Οὕτω, τάχιον ἢ βράδιον, καὶ ἐξ αἰτίας θεϊκῆς τινος πραγματικότητος οἱ ἄνθρωποι μανθάνουσιν ὅτι μόνον τὸ ἰδεῶδες εἶναι τὸ ἀληθῶς πραγματικόν. Αἱ κοινωνίαι καὶ τὰ πολιτεύματα δὲν δύνανται νὰ διαρκέσωσιν ἐφ' ὅσον δὲν ἐθεμελιώθησαν ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν κανονικὴν τάξιν τοῦ Σύμπαντος. Ἡ διὰ τῶν αἰώνων διόδος τοῦ ἀνθρώπου σημειοῦται δι' ὑπολειμμάτων καὶ ἐρειπίων πολιτισμῶν καὶ Κρατῶν εἰς κόνιν ἀπελθόντων διότι ἠκοδομήθησαν ἐπὶ τινὸς ἰσχύος καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῆς ἀδελφότητος.

Οὕτω ἐκτυλίσσεται ἡ ὁπὸ τῶν αἰώνων διδαχὴ, ἐφ' ὅσον δυνάμεθα νὰ ἀνέλθωμεν πρὸς τὸ παρελθόν. Πρέπει οὕτω αἰωνίως νὰ συμβαίη; Οἱ ἄνθρωποι θὰ παραμείνωσι τόσον τυφλοὶ ὥστε νὰ μὴ βλέπωσι, τόσον ἡλίθιοι ὥστε νὰ μὴ ἀντιλαμβάνονται ὅτι τὸ ὄρατὸν καθορίζεται ὑπὸ τοῦ ἀοράτου, καὶ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ λογισμοῦ εἶναι τὸ Πνευ-

ματικὸν στοιχεῖον τὸ ἀκατάληπτον καὶ ἀνύπαρκτον φαινομενικῶς, ὅπερ κυβερνᾷ καὶ πρέπει νὰ κυβερνᾷ, διότι τὸ Σύμπαν ἐπὶ τοιούτου ἐποιήθη σχεδίου; Μάλιστα! τὸ ἐξῆς σημαίνει πολλά, ὅτι ἄνθρωποι πρακτικοῦ πνεύματος ἤρχισαν διορῶντες ὅσα οἱ ποιηταὶ καὶ δραματισταὶ διὰ τῶν αἰῶνων ἐκήρυξαν, νὰ ἀναγνωρίζωσιν ὅτι οἱ ἠθικὸι καὶ πνευματικοὶ νόμοι εἶναι παγκόσμιοι, καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι σοφὸς εἰ μὴ μόνον ὅπου καὶ ἐφ' ὅσον ἐργάζεται διὰ τοῦ γνώμονος καὶ τῆς στάθμης.

Εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ πραγματώσωμεν τὴν ἀληθῆ ταύτην ἀδέλφωσιν μεταξὺ δύο ἔθνων ἐνωθέντων πλέον ἢ ἀπαξ ἐν ταῖς ἰδέαις καὶ πράξεσι τῆς Γαλλίας, φερούσης τὴν βοήθειαν αὐτῆς πρὸς θεμελίωσιν τῆς ἡμετέρας δημοκρατίας, τῆς Ἀμερικῆς φερούσης τὴν βοήθειαν αὐτῆς εἰς τὴν Γαλίαν ἐν στιγμῇ κρισιμωτάτῃ; Εἴμεθα ἔτοιμοι, νὰ θέσωμεν τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον νέας τάξεως αἰῶνων, ἐχόντων τὴν εἰρήνην ὄχι πλέον ὡς ἀπλοῦν ὄνειρον, ἀλλὰ Νόμον;

ΕΡΓΑ ΑΡΕΤΗΣ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΤΕΚΤΟΝΕΣ ΣΜΥΡΝΗΣ ΠΡΟ ΕΞΗΚΟΝΤΑΕΤΙΑΣ

Τὴν ἀκόλουθον ἱστορικὴν ἀνάμνησιν περὶ τῶν Ἐλευθέρων Τεκτόνων τῆς Ἰωνίας μεταφέρομεν ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Παλιγγενεσία» τῆς 18ης Μαρτίου 1867.

«Οἱ Φαρμακῶναι Σμύρνης ἀπέστειλαν εἰς τοὺς παθόντας ἐκ τῶν σεισμῶν Μυτιληναίους 35 τόπια ἀμερικανικοῦ ὑφάσματος. Τρεῖς δὲ ἐξ αὐτῶν οἱ κ.κ. Κοζόνης, Σεθαστιᾶνος καὶ Καρχιαννάκης, ἰατροί, μετέβησαν εἰς Μυτιλήνην καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ τὴν διάθεσιν παντὸς τοῦ χρήζοντος ἰατρικῆς περιποιήσεως.»

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΜΕΡΙΜΝΑ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΓΕΙΑΣ

Ἡ δημοσία ὑγιεινὴ ἀποτελεῖ πρὸ πολλῶν δεκαετηρίδων ὁλόκληρον ἐπιστήμην, ὁλόκληρον τοῦλάχιστον κλάδον ἐφαρμογῆς ἐπιστημονικῶν θεωριῶν τῆς Ἰατρικῆς. Ἡ δημοσία ὑγιεινὴ προορίζεται καὶ προσπαθεῖ ἵνα δι' ἐπιστημονικῶν μεθόδων ἐξουδετερώσῃ, κατὰ τὸ δυνατόν, τοὺς ἀνθυγιεινοὺς ὄρους τοὺς κατ' ἀνάγκην δημιουργουμένους ἐντὸς τῶν μεγαλουπόλεων.

Ἐνθυμοῦμαι ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς ἐμῆς νεότητος, ὅτε εὐρισκόμην χάριν σπουδῶν ἐν Παρισίοις, ὅτι πλεῖστα προβλήματα ἐμελειῶντο τότε ὑπὸ τοῦ ἱατρικοῦ κόσμου καὶ τῶν ἀρμοδίων ὑπηρεσιῶν τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως. Καὶ ὁμολογητέον ὅτι ἡ Ἐπιστήμη ἔκτοτε ἀκαταπονήτως εἰργάσθη καὶ ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Εὐρώπης πρὸς μελέτην καὶ λύσιν τῶν διαφορῶν ζητημάτων τῆς δημοσίας ὑγιεινῆς καὶ πρὸς βελτίωσιν τῶν ὄρων τῆς διαβιώσεως τῶν ἀνθρώπων ἐντὸς τῶν μεγαλουπόλεων. Τὰ διάφορα ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια καὶ Ἰνστιτοῦτα διὰ συντόνων ἐρευνῶν καὶ παρατηρήσεων, ρίπτουσιν ἀδιαλείπτως ἀπλετον ἐπιστημονικὸν φῶς πρὸς διευκρίνισιν βιολογικῶν νόμων.

Ἄλλὰ παρ' ὅλα ταῦτα οἱ ὄροι τοῦ ἀνθρωπίνου βίου δὲν βελτιοῦνται ἐπαισητῶς ἐντὸς τῶν ἀρχαίων μεγαλουπόλεων καὶ αἱ συντελούμεναι ἐπιστημονικαὶ ἐξερευνήσεις δὲν προσλαμβάνουσι τελεσφόρους πρακτικὰς ἐφαρμογὰς. Ὁμολογητέον ὅτι τοῦτο ἐπιτυγχάνεται μόνον ἀνὰ τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, οὐ μόνον διὰ τὴν ἀφθονίαν τῶν μέσων ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν πρακτικότητα τοῦ κρατοῦντος διοικητικοῦ πνεύματος. Καὶ θὰ ἦτο εὐκταῖον νὰ μιμηθῶμεν τοῦτο ἐν ταῖς ἡμετέραις προσπαθείαις.

Ἡ Ἑλλὰς βεβαίως δὲν ἔχει πόλεις τοσοῦτον πολυπληθεῖς ὡς ἡ ἰσχυρὴ Εὐρώπη. Ἄλλὰ ἡ ἔλλειψις συστήματος περὶ πάντα ἐπιδεινοῦσι τοὺς κινδύνους κατὰ τῆς ὑγείας τῶν πόλεων. Καὶ δὲν σώζει ἴσως παρὰ μόνον τὸ εὐεργετικὸν κλίμα, αἱ ἀπολυμαντικαὶ ἠλιακαὶ ἀκτίνες καὶ οἱ πνέοντες σφοδροὶ κατὰ καιροὺς ἄνεμοι. Ἄλλὰ καὶ τοῦ κλίματος τὰ εὐεργετήματα ἐπιδιώκομεν συνεχῶς νὰ ἐλαττώσωμεν διὰ τῆς πυρπολήσεως τῶν δασῶν καὶ τῆς πολυτρόπου ἀποψιλώσεως τῶν δασικῶν ἐκτάσεων.

Περὶ τῶν πολυειδῶν κινδύνων, οὓς δημιουργοῦσιν οἱ ὄροι τῶν ἀν-

θρωπίνων κοινωνιῶν δὲν παρέλειψε νὰ γράψῃ ὁ «Πυθαγόρας» ἐν γενικότητι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη. (1)

Ἄλλ' ἤδη ἡ κατάστασις τῆς δημοσίας ὑγείας εἰς ἣν περιῆλθον αἱ πόλεις Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἂν ὄχι ἀνησυχαστική ἀλλ' ὡς δικαία ἀφορμὴ ὅπως ληφθῇ ἐφεξῆς συστηματικὴ καὶ ἀδιάλειπτος πρόνοια περὶ τῆς δημοσίας ὑγιεινῆς. Καιρὸς εἶναι πλέον νὰ ἀνανήψωμεν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο. Ἡ ὑγεία ἀποτελεῖ τὸ πολυτιμώτατον ἀγαθὸν διὰ πάντα ἄνθρωπον καὶ μάλιστα τὸν καταπονούμενον ὑπὸ τῶν βιωτικῶν ἀναγκῶν. Σήμερον μάλιστα, μετὰ τοὺς δλέθρους τοῦ παγκοσμίου πολέμου, τοὺς καταστήσαντας τὸν βίον ἀβιώτον, ὀφείλει πᾶσα πεπολιτισμένη πολιτεία νὰ μεριμνᾷ κατὰ πάντα τρόπον ὅπως ἐξασφαλίσῃ τοῦλάχιστον τὴν ὑγείαν τῶν κατοίκων τῆς χώρας. Ἡ ὑγεία τῶν πολιτῶν ἀποτελεῖ ἄλλως τὸν κυριώτερον παραγωγικὸν ὄρον τῆς τε ἐθνικῆς καὶ τῆς δημοσίας οἰκονομίας. Τὸν πλοῦτον παράγει ἡ ἐργασία, ἀλλὰ ἡ ἐργασία ἀπαιτεῖ ὀύμην καὶ ὑγείαν. Ἡ ἐργασία κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα καταδήλως ἐνεκρώθη ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ. Ὀλόκληρα ἐργοστάσια διέκοψαν τὰς ἐργασίας.

Καιρὸς λοιπὸν νὰ ἀνανήψωμεν.

Οὐχὶ πλέον συμπτωματικὰ καὶ ἐφήμερα μέτρα. Ἄλλὰ πρόνοια συστηματικὴ, συνεχῆς, ὑπεράνω πάσης ταπεινωτέρας σκέψεως, ἐν ὀνόματι τῆς φιλανθρωπίας, ἐν ὀνόματι τοῦ μέλλοντος τοῦ Ἔθνους.

Καὶ ὀφείλομεν νὰ ὀμολογήσωμεν ὡς εὐχάριστον ἀπαρχὴν ταιαύτης ἀγαθῆς προνοίας τὴν ἐν τῷ Ὑπουργεῖῳ Προνοίας Ἰδρυσιν Ὑφυπουργεῖου Ὑγείας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν εἰδικοῦ περὶ τὴν βιολογίαν ἐπιστήμονος, τοῦ γνωστοῦ Ἰατροῦ κ. Ἀπ. Δοξιάδου.

Οἱ Ἐλεύθεροι Τέκτονες, οἵτινες ἀπὸ τοῦ παρελθόντος μάλιστα ἔτους ἐπελήφθησαν τῆς μελέτης σοβαρωτάτων θεμάτων τῆς δημοσίας ὑγιεινῆς, θὰ αἰσθανθῶσι βεβαίως τὸ τεκτονικὸν καθήκον ἵνα ἕκαστος προσφέρῃ πᾶσαν δυνατὴν συνδρομὴν ἐν τῇ οἰκείᾳ σφαιρᾷ ὑπὲρ τοῦ ἔργου ὀπερ ἡ πολιτεία ἀνέλαβε.

Ὅταν δὲν ὑπάρχουσιν ἀπὸ μακροῦ χρόνου ὀργανωμένοι εἰδικαὶ κρατικαὶ ὑπηρεσίαι, ὅστε νὰ ὑπάρχῃ κεκτημένη ἐμπειρία παρὰ τοῖς κατωτέροις ὑγειονομικοῖς ὀργάνοις, δὲν ἀρκεῖ ἡ πεφωτισμένη ἐμπνευσις τῶν ἰθνητόρων, ἀπαιτεῖται πολλάκις ἡ ἀγαθὴ ἔφεσις καὶ συνεπικουρία παντὸς πολίτου εὐσυνειδήτου.

(1) Βλέπε τόμον 1925 σελ. 1023, τόμον 1926 σ. 1162, σ. 1186, 1224 καὶ 1287.

Καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπον νὰ εφαρμοσθῇ προσωρινῶς καὶ δοκιμαστικῶς μέτρον συστηματικῶς ἐφαρμοζόμενον ἐν Ἀμερικῇ, διὰ κατωτέρων ὑγειονομικῶν ὑπαλλήλων, ἐχόντων τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὰς οἰκίας μετὰ πάσης, ὡς εἰκός, προσηνείας ὅπως διερευνῶσι καὶ ἐλέγχωσι τοὺς ὅρους τῆς καθαριότητος καὶ ἐν γένει τῆς ὑγιεινῆς. Οἱ ὑγειονομικοὶ οὗτοι ὑπάλληλοι δὲν εἶναι ἐπιστήμονες ἀλλὰ διδάσκονται πρακτικῶς τοὺς τηρητέους χάριν τῆς Δημοσίας ὑγιεινῆς κανόνας. Παρ' ἡμῖν ἠδύνατο ἴσως νὰ ἀναλάβωσι ἐκτάκτως τὸ ἔργον διάφοροι φιλανθρωπικοὶ σύλλογοι καὶ δὴ κατ' ἐνορίας καὶ μετὰ προηγουμένην πρακτικὴν διδασκαλίαν παρ' ἁρμοδίων ἰατρῶν. Ἴδου φιλανθρωπία ἀνωτέρα τῆς κοινῆς εὐσπλαχνίας! Ἡ μέριμνα ὑπὲρ τῆς υγείας!

Ἡ μέριμνα ὑπὲρ τῆς υγείας τῶν πολιτῶν ἀποτελεῖ κυριολεκτικῶς τὴν πρώτην καὶ κυριωτάτην μέριμναν ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ μέλλοντος. Ἀποτελεῖ δὲ ἀντιθέτως ἔγκλημα νὰ καταδικάζωμεν εἰς ἐκφυλισμὸν τὰς μελλούσας γεννεὰς διὰ τοῦ μαρασμοῦ, τὸν ὁποῖον ἀπεργάζονται πάντες οἱ ἀνθυγιεῖνοι ὅροι τῆς διαβιώσεως τῆς νεολαίας καὶ μάλιστα τῆς μαθητιώσης νεότητος. Ἡ ἔλλειψις ἐπιμελοῦς ἐφαρμογῆς τῶν κανόνων τῆς ὑγιεινῆς, παρασκευάζει ἄτομα ἀσθενικά καὶ ἐπιδεκτικά εἰς πᾶσαν προσβολὴν τῶν παντεῶν ἐχθρῶν τῆς ζωῆς, οἵτινες περιβάλλουσι τὸν ἄνθρωπον. Πρέπει νὰ κατανοηθῇ καλῶς ὁ στοιχειώδης τῆς φυσιολογίας νόμος, καθ' ὃν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς γεννήσεως τοῦ ἀνθρώπου ἄρχεται διηγεκὴς πάλη μεταξὺ υγείας καὶ νόσου, μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου.

Ὅθεν προβάλλει ὑπέρτατον τὸ καθῆκον τῆς συγχρόνου Πολιτείας καὶ Κοινωνίας, ὅπως προστατεύσῃ καὶ ἐνισχύσῃ τὴν υγείαν καὶ τὴν ζωὴν τῶν μελλουσῶν γεννεῶν.

Ἐκ τῆς τοιαύτης ἐνισχύσεως θὰ ἐξαρτηθῇ ἡ ἐνεργητικότητα τοῦ ἔθνους καὶ αὐτὴ ἡ νέα ἀναλαμπὴ τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ πνεύματος, ὅπερ δὲν ἀπεσβέσθη τελείως, ὡς ὑπεστήριξεν ἄλλοτε ὁ «Πυθαγόρας», ἀλλὰ σπινθηροβολεῖ ἐνιαχοῦ, ἀσφαλεῖς παρέχον προσδοκίας.

Ἡ σύγχρονος ἐλληνικὴ Κοινωνία καὶ Πολιτεία, ὡς ἐκ τούτου, ἔχει ὑπέρτατον καθῆκον νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἐθνικὴν ζωὴν ὄχι μόνον ἀπὸ φιλετικῆς περιφιλαντείας, ἀλλὰ πρὸ πάντων χάριν τῆς σοβαρᾶς συμβολῆς, τὴν ὁποῖαν κέκληται νὰ παράσχῃ καὶ αὐτὴς τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἀνθρωπότητος.

ΑΝΑ ΤΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΑΣ ΣΤΟΑΣ

ΣΕΠΤΗ ΣΤ.: «ΦΟΙΝΙΞ» ΕΝ ΑΝΑΤ.: ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Μετά πολλῆς εὐχαριστήσεως πληροφοροῦμεθα ἐκ Κερκύρας ὅτι ἡ ἐκεῖ λειτουργοῦσα ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Μ.: Ἀν.: τῆς Γαλλίας Στοᾶ «Φοῖνιξ» προέδῃ εἰς ριζικὰς ἀποφάσεις προοριζομέναις νὰ ἀναγάγῃ αὐτὴν εἰς νέαν ἀμῆν, ἀνάλογον τῆς περιλάμπρου αὐτῆς ἱστορίας.

Κυριώτατον πρὸς τοῦτο ἔργον ὑπῆρξεν ἡ ἕδρῃς ἀνεγνωρισμένου Σωματείου ὑπὸ τὸν τίτλον: Σύνδεσμος Ἐλευθέρων Τεκτόνων «Φοῖνιξ» Κερκύρας, τὸ ὁποῖον καὶ ἀνέλαθεν εὐθὺς ἀμέσως ὑπὸ τὴν κατοχὴν αὐτοῦ τὸ ὑπάρχον ἰδιόκτητον οἶκημα ἔνθα λειτουργεῖ ὁ Ναός.

Τὸ Διοικ. Συμβούλιον τοῦ Σωματείου ἀπετέλεσαν οἱ φίλοι: ἄδ.: ἄδ.:

Γ. Ε. Τριμέρης, *Πρόεδρος*

Μέλη

Θ. Β. Μπαμίχας
Ι. Σπυρόπουλος
Σ. Παδόδας
Φ. Τσίπης.

Γ. Παπαλαδάς
Α. Δούκλ
Ν. σή: Μ. Τζάφος

Εὐχαρίστως ἐπίσης πληροφοροῦμεθα ὅτι τὸ Συμβούλιον τοῦτο ἔχει καὶ ἄλλην σοδρὰν σκέψιν, σύμφωνον πρὸς διατυπωθεῖσαν εὐχὴν τοῦ «Πυθαγόρου» εἰς ἐκπονήσεως τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑπτανησιακοῦ Τεκτονισμοῦ.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἐκφράζομεν εὐκρινῆ συγχαρητήρια πρὸς τοὺς σχόντας τὴν τοιαύτην εὐγενῆ πρωτοβουλίαν καὶ πάντα ἐν γένει τὰ μέλη τῆς Σ. Στοᾶς.

Σ.: ΣΤ.: ΜΙΝΩΣ

Ἐξ ἰδιαίτερας στοργῆς πρὸς τὴν ἐλπιδοφόρον ταύτην Στοᾶν, πρώτην τεκτονικὴν ἐστὶν ἐν τῇ μεγαλονήσῳ Κρήτῃ, δημοσεύομεν ἐξαιρετικῶς τὰς κατωτέρω ἐντυπώσεις, ἵνα καταδειχθῇ ἡ ἐπίδοσις τῶν νεοφύτων ἀδελφῶν. Ἀπολείοντες ἐφεξῆς πᾶσαν σχετικὴν δημοσίευσιν ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν ἐντυπώσεων, θεωροῦμένου μονοτόνου διὰ τοὺς ἀναγνώστας.

Ἐντυπώσεις ἐκ τῆς μυήσεως

ὑπὸ Ἑμμ. Χ. Τσιριμονάκη.

Ὅτε κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς ἐν τῷ Ναῷ τούτῳ εἰσοδοχῆς μου προσε-

φώνησα δι' ὀλίγων ὑμῶν ἀδ.: ἀδ.: μου ἐτέλουν ἐν ἄκρα συγκινήσει ὡς ἐκ τῆς διεξαχθείσης ἱεροτελεστίας. Ἀλλὰ τὴν ἐπομένην ἀναλογισθεῖς ἕνα πρὸς ἕνα τοὺς σταθμοὺς δι' ὧν ὁ νεόφυτος φθάνει πρὸς τὴν Ἄν.: καὶ ἀντικρῶζει τὸ Τεκ.: Φῶς, ἐσκέφθην ὅτι οἱ τὸ τυπικὸν τοῦ Α'. συμβ.: βαθμοὺ θεσπίσαντες ἀείμνηστοι ἀδ.: ἀδ.: ἦσαν σοφώτατοι ἀληθῶς! Διότι εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι ἀπαιτεῖται ποιά τις προπρακτικὴ τοῦ βεδ.: ὅπως καταστῇ ἱκανὸς διὰ τὴν εἰς τὸ ἐκλεκτὸν τοῦτο Τάγμα εἰσοδοχὴν του.

Ὡς συνέβαινε καὶ παρὰ τοῖς μυσουμένοις εἰς τὰ ἱερὰ μυστήρια τῶν ἀρχαίων προγόνων ἡμῶν, ὅσα περισσότερον μυστηριώδης ἦτο ἢ ἐσωτερικὴ ἔννοια λατρείας τινός, τόσον αἱ δοκιμασίαι αἱ κρ.νόμεναι ἀναγκαστικαὶ διὰ τὴν μύησιν ἦσαν μακρὰ καὶ δύσκολοι. Ἡ ἐχεμύθεια ἦτο πάντοτε ἐπιβεβλημένη εἰς τοὺς μυσουμένους καὶ ποινὰ βαρύτατα ἐπεβάλλοντο εἰς τοὺς ἐπιρκοῦντας! Ὑπῆρχον καὶ ἐκεῖ πλείονες βαθμοὶ μύησεως, δι' ὧν ἐφθανέ τις εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ἱερῶν μυστηρίων. Καὶ ἡ εὐτυχία τῶν μυσουμένων δὲν ἐσταμάτα εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου ζωὴν, ἀλλ' ἐξηκολούθει καὶ μετὰ θάνατον. «Εὐτυχὴς ὁ κατερχόμενος ὑπὸ τὴν γῆν ἀφ' οὗ ἴδῃ τὰ μυστήρια ταῦτα» λέγει ὁ Πίνδαρος «γνωρίζει τὸ τέλος τῆς ζωῆς, γνωρίζει τὸν θεῖον Νόμον». Καὶ ὁ Ὅμηρικὸς ὕμνος πρὸς τὴν Δήμητραν προσθέτει: «Ἡ τύχη τοῦ μνηθέντος ἀπὸ τοῦ βεδ.: διαφέρει καὶ ἐν τῷ θανάτῳ».

Ὅτε ἐγκατελείφθην μόνος ἐν τῷ διασκεπητήριῳ καὶ ἀνέγνωσα τὰ σοφὰ ρήματα, ἅτινα ἐθεώρησα ὡς ὄρους ὧν ἀνευ οὐδεὶς βεδ.: προχωρεῖ πρὸς τὴν θύραν τοῦ Ναοῦ, ἐνόησα ὅτι μόνον ἄνθρωποι εἰλικρινεῖς, ἐλεύθεροι ὄντως καὶ ἰσχυροῦ χαρακτήρος, δύνανται νὰ προχωρήσωσι πρὸς τὴν Ἄν.: Τότε ἐσκέφθην ὅτι ὁ εἰσερχόμενος ὀφείλει νὰ καταλείπῃ εἰς τὸν οὐδὸν τοῦ Ναοῦ τούτου πᾶσαν ματαιοδοξίαν, νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ πάσης βεδ.: σκέψεως καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν Ναὸν ἔχων τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν ἐστραμμένα πρὸς ὅ,τι θέλει ἀκούσει, ἵνα τῷ ἐπιτραπῇ νὰ ἴδῃ τὸ Φῶς καὶ τὰ σύμβολα τῆς ὑψηλῆς λατρείας εἰς ἣν ζητεῖ νὰ γίνῃ δεκτός».

Καὶ ἐχώρησα στεροφῶ τῷ βήματι καὶ πεποιθῶς ἐπὶ τὸν ὀδηγοῦντα με. Καὶ διήλθον ψυχικῶς διὰ τῶν ἀγωνιωδῶν ἀτραπῶν δι' ὧν πᾶς ἄνθρωπος δέον νὰ διέλθῃ ἵνα προσεγγίσῃ τὴν τελειότητα. Καὶ ἐνεκαρτέρησα εἰς τὴν ἀπόφασίν μου καὶ διήλθον δι' ὕδατος καὶ πυρός καὶ καθαρθεὶς εἶδον τὸ τεκ.: Φῶς καὶ ὤμοσα τὸν ὄρκον.

Καὶ ἐγενόμην τέκτων!—Καὶ διηρωτώμην τότε: «Τί ἐστὶ Τέκτων;» Καὶ ἀπήντησα ἐγὼ αὐτός: «Τέκτων εἶναι ἐντιμὸς ἄνθρωπος, ὅστις

ἀσκει τὰ καθήκοντα τοῦ ἀνθρωπισμοῦ πρὸς τοὺς ὁμοίους του καὶ μᾶλλον ἰδιαιτέρως πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς του. — Καὶ εἶδον τὰ σῖμβολα τῆς νέας λατρείας! — Ἀλληγορικά εἰλημμένα ἐκ τῆς οἰκοδομικῆς τέχνης χρησιμεύουσιν εἰς τὸ νὰ καταδείξωσιν εἰς τοὺς μυουμένους κατὰ τὴν μᾶλλον αἰσθητὴν τρόπον τὴν ὠρχίαν εἰκόνα τῆς Δημιουργίας καὶ τῆς φυσικῆς καὶ ἠθικῆς ὑποστάσεως τοῦ Σύμπαντος, θεωρουμένου ὡς Ναοῦ, οὐτινος Δημιουργὸς ὁ Μ. Α. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, κατὰ μίμησιν τοῦ θείου Πλάτωνος ὁ Τεκτ. ὑποδεικνύει τὴν Θεότητα, ἀφίνων ἐκάστη τὴν ἐλευθερίαν νὰ ἐρμηνεύῃ τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀναλόγως τῆς θρησκείας καὶ τῆς διανοητικότητος αὐτοῦ.

Καὶ ἡ χεὶρ τοῦ Ἀδ. Σεδ. περιέζωσέ με διὰ τοῦ λευκοῦ περιζώματος τούτου!

ὦ! λευκὸν περιζώμα! Βασιλεῖς, Πρίγκηπες, ἐπιφανεῖς ἄνδρες, ἐθεώρησαν ἀνέκαθεν καὶ θὰ θεωρῶσι πάντοτε τιμὴν νὰ σὲ φέρωσι, διότι δὲν εἶσαι μόνον σύμβολον τῆς ἐργασίας ἀλλὰ καὶ τῆς ἀρετῆς! Ἡ λευκότης σου διδάσκει ὅτι ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ἀχώριστοι ἀπὸ τὴν χαρκατῆρα τοῦ ἀληθοῦς Τέκτονος καὶ ὅτι ὁ Τεκτ. ὁ τόσον συχνὰ συκοφαντηθεὶς εἶναι ἡ σχολὴ τῆς σεμνότητος καὶ τῆς ἀρετῆς.

EMMAN. ΤΣΙΡΙΜΟΝΑΚΗΣ

ΑΝΑ ΤΗΝ ΤΕΚΤΟΝΙΚΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Μανίλλας τὰ ἀκόλουθα περὶ τοῦ ἐπελθόντος θανάτου τετιμημένου Ἑλλήνος Τέκτονος.

Ὁ ὁμογενὴς Ε. Βαλμάς, ἐφοπλιστής, ἀπέθανε πρὸ τινων ἡμερῶν ὅλως αἰφνηδίως ἐν τῷ Γραφείῳ του, πρὶν ἢ οἱ ὑπάλληλοι του δυνηθῶσι νὰ τῷ παράσχωσι βοήθειάν τινα. Ὁ θάνατος ἀπεδόθη εἰς καρδιακὸν νόσημα.

Ὁ μεταστὰς ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὴν 27ην Μαΐου 1870. Εἰς νεαρὰν ἡλικίαν μετηνάστευσεν εἰς Ἀμερικὴν καταταγείς εἰς τὸ ναυτικόν. Κατὰ τὸν Ἰσπανο-αμερικανικὸν πόλεμον ἦτο ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀμερικανοῦ Ναυάρχου Dewey ἔλαβε δὲ μέρος εἰς τὴν ναυμαχίαν τοῦ κόλπου τῆς Μανίλλας. Ἦτο μέλος πολλῶν τεκτονικῶν στοῶν, μετὰξὺ τῶν ὁποίων ἡ Blue Lodge No 2, ὁπόθεν καὶ ἐγένετο ἡ κηδεὶα του.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Καραχρίστον (Νικολάου Γ.) Κοινωνιολογική παιδαγωγική.
Ἀθήναι 1928.

Ἐσχάτως ἐξεδόθη τὸ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον βιβλίον τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συμβούλου ἀδ. Νικολίου Καραχρίστον, ὅπερ ἰδιαιτέρως συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς ὡς χρησιμώτατον διὰ τὸ μέγιστης σπουδαιότητος περιεχόμενον, τὸ ὁποῖον ἐν 180 σελίσιν εὐλήπτως καὶ εὐσυνόπτως κατώρθωσε νὰ περιλάβῃ ὁ συγγραφεὺς. Ἐν τῷ βιβλίῳ αὐτῷ ἐξετάζονται Ἄον τὰ ὄρια τοῦ ἀτόμου, πρὸς τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν πολιτείαν. Βον Τὰ αἷτια τῆς διασπάσεως τῆς κοινωνίας, ἣτις κατεμερίσθη ἕνεκα τοῦ ἀτομικισμοῦ, Γον Ἡ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ἐπικίνδυνος ἀνάπτυξις τοῦ καταμερισμοῦ αὐτοῦ. Δον Ἡ ἐνυπάρχουσα τοῖς οὖσιν ἐνότης. Εον Ποῖα τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἰδεώδους τῆς ἐνότητος καὶ τοῦ καταστρεπτικοῦ τῆς κοινωνίας καταμερισμοῦ. καὶ Σον Ποῖαι κοινωνικαὶ μεταρρυθμίσεις δέον νὰ ἐπενεχθῶσιν εἰς τὴν ἀγωγὴν, ὅπως ἐξυμνηθῆ ἡ νῦν ὑφισταμένη νοσηρὰ κατάστασις τῆς κοινωνίας.

Ἀξία ὡσαύτως ἰδιαιτέρας προσοχῆς εἶναι ἡ εἰσαγωγή τοῦ βιβλίου, ἐν ἧ ὁ ἀναγνώστης μαθαίνει ποίαν μεταβολὴν ὑπέστη ἡ οἰκονομικὴ ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητος ἐκ τῆς κολοσιαίας ἀναπτύξεως τῆς παραγωγῆς, ἐκ τῆς τεραστίας ἐπεκτάσεως τοῦ ἐμπορίου καὶ τῶν συναλλαγῶν, ἀναπτύξεως προελθούσης ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἐφευρέσεων τοῦ ἀτμοῦ καὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, καὶ τῶν προόδων τῆς χημείας εἰς τὴν βιομηχανίαν καὶ τὴν συγκοινωνίαν. Πάλαι ποτὲ τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν διεῖπε τὸ **Μαρχεστριανὸν** δόγμα, καθ' ὃ πᾶς ἄνθρωπος ἐφρόντιζε νὰ προστατεύσῃ τὰ ἀτομικά του συμφέροντα καὶ πολλαπλασιάσῃ τὰ κεφάλαιά του, ἐκμεταλλεόμενος τὰς χεῖρας τῶν ἄλλων ἀτόμων (εἴτε ἐργατῶν, εἴτε δούλων). Νῦν ζῶμεν εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ **συνδικαλισμοῦ** ἥτοι τῆς κινήσεως πάσης ἐργατικῆς τάξεως πρὸς ὑποστήριξιν τῶν συμφερόντων καὶ δικαιωμάτων της ἀπέναντι τῶν πατρῶνων. Ἐπιζητεῖ δηλ. μετ' ἄλλας λέξεις, ἡ τάξις αὕτη ὅπως ἀπαλλοτριώσῃ καὶ ἐθνικοποιήσῃ τὰ μέσα τῆς παραγωγῆς. Ἡ κίνησις αὕτη τῶν ἐργατῶν ἠνάγκασε τοὺς πάτρωνας νὰ συνασπισθῶσι, νὰ διακηρύξωσι τὸ *beati possidentes* πρὸς διατήρησιν τοῦ οἰκονομικοκοινωνικοῦ προβλήματός των, καθόσον ἡ ἀμερόληπτος ὑπὸ τῆς πολιτείας μελέτη τῶν προβλημάτων τούτων ἀπέφερε πολλὰ ὠφελήματα τῶν ἐργατῶν καὶ δὴ τὴν σύνταξιν νόμων βελτιούντων τὰ ἡμερομίσθιά των καὶ ἐξασφαλιζόντων αὐτοὺς ἀπὸ τὰ κατὰ

τὴν ἐργασίαν ἀτυχήματα, ἀσθενείας καὶ γήρας. Τὰ ἐν λόγῳ μέτρα προβλέπουσιν ὡσαύτως περὶ παροχῆς βοηθημάτων εἰς τὰ τέκνα των καὶ προφυλάξεως τῆς υἰείας των καὶ συντελοῦσιν εἰς τὴν μόρφωσιν αὐτῶν.

Ἐπίσης μεγίστου ἐνδιαφέροντος εἶναι ἡ ἱστορικὴ ἐξέτασις τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων, ἰδιαιτέρως δὲ αἱ ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν νῦν ἐξενεχθεῖσαι ὑπὸ τῶν φιλοσόφων ἰδέαι καὶ γνῶμαι περὶ κοινωνίας (société), κοινωνισμοῦ (socialisme) καὶ κοινωνολογίας (sociologie), ἐξ ὧν ὁ ἀναγνώστης διδάσκειται ὅτι τοσοῦτον ἡ κοινωνικὴ κατάστασις παντὸς ἔθνους καὶ παντὸς ἀτόμου βελτιοῦται καὶ τείνει πρὸς τελειοποίησιν, ὅσον τοῦτο ἀπαλλάσσεται τῶν ἐγωϊστικῶν παθῶν, ἐνστερνίζεται τὴν φιλαλληλίαν καὶ ἀποσκορακίζει πάντα ἀτομικισμὸν τείνοντα νὰ διαφθείρῃ τὴν ἀνθρωπότητα. Διὰ τοὺς λόγους τούτους θεωροῦμεν τὸ ἔργον ἀληθῶς τεκτονικὸν καὶ ἄξιον νὰ ἐφελέκυσῃ τὴν προσοχὴν πάντων τῶν φιλομαθῶν τεκτόνων.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Π. ΚΑΛΟΓΕΡΘΠΟΥΛΟΣ. 30ος

Jollivet—Castelot: Essai de synthée des Sc. Occultes.

E. Naury ed. Paris 1928.

Τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ πολυγράφου προέδρου τῆς Ἀλχημικῆς Ἑταιρείας τῆς Γαλλίας κ. Castelot, ἀποσκοπεῖ τὴν συσχέτισιν ὄλων τῶν κλάδων τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ, βοηθεῖα ἐνὸς γενικοῦ νόμου τῆς Φύσεως : ὡς τοιοῦτον δὲ ὑποδεικνύει τὸν νόμον τῆς Ἐλξεως ἢ τῆς Συγγενείας τῶν ἐν τῷ Σύμπαντι ἐξελισσομένων ὄντων.

«Ἐνομίσσαμεν, λέγει ἐν τῷ προλόγῳ του, ὅτι ὁ συνθετικὸς οὗτος νόμος δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν Συγγένειαν (Affinité), δηλ. ἀπὸ τὴν ἠλεκτρομαγνητικὴν κίνησιν τῶν ὄντων, ἅτινα ὄλα μαζί, ἀπὸ τοῦ ἀτόμου μέχρι τοῦ ἀστρου, ἀπὸ τοῦ ἐρπετοῦ μέχρι τοῦ ἀνθρώπου, ἐπὶ τῆς Γῆς, ὡς καὶ ἐπὶ οἰουδῆποτε ἄλλου διαμερίσματος τῆς φύσεως, συνδέονται μεταξὺ των διὰ συγγενικῶν σχέσεων».

Ὁ νόμος οὗτος τῆς συγγενείας δεόν νὰ θεωρηθῇ ἀπὸ τῆς γενικωτέρας αὐτοῦ ἀπόψεως, ὅποτε καταλήγομεν εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἐν τῷ σύμπαντι ὑφισταμένης ἀναλογίας καὶ ἀντιστοιχιῶν (correspondances), καὶ τῆς μεταξὺ δύο, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἑτερονύμων, ὄντοτήτων ἔλξεως καὶ τῶν συνεπειῶν αὐτῆς. Βλέπομεν ἐπομένως, ὅτι ὁ ὅρος «Συγγένεια», τὸν ὁποῖον ἐξέλεξεν ὁ κ. Castelot διὰ νὰ ὑποσημάνῃ τὸν μέγιστον τοῦτον νόμον, δὲν ἐτέθη ἀπὸ τῆς σημασίας, τὴν

ὁποῖαν ἐν τῇ γλώσσῃ μας ἀποδίδομεν συνήθως εἰς αὐτόν, ἀλλ' ὑπὸ τὴν σημασίαν, ἣν ἔχει οὗτος ἐν τῇ Χημείᾳ καὶ ἐν τῇ Καββάλα.

Ἡ συγγένεια οὗτω, καὶ συνεπῶς ἡ ἔλιξις, εἶναι τόσον μεγαλυτέρα ὅσον ἡ ἑτερονομία εἶναι μᾶλλον ἐκδηλος. Ἐν τῇ Χημείᾳ ἐν ἡλεκτροθετικῶν σώμα ἐνοῦται μετὰ τινος ἄλλου (χημικῆ ἔλιξις) τόσον ζωηρότερον καὶ εὐκολώτερον, ὅσον τὸ σῶμα τοῦτο εἶναι ἡλεκτροθετικώτερον. Ἡ ὅπως ἐξεφράζοντο συμβολικῶς οἱ ἀρχαῖοι Ἑρμητισταὶ τὸ κενὸν ἐπιθυμεῖ τὸ πλήρες, ἡ κεφαλὴ τοῦ οὐροδόλου ὄψεως ἔλκει τὰς οὐράς του καὶ τὰνάπκλιν, τὸ θήλυ ἐπιθυμεῖ καὶ σαγγήνευει τὸ ἄρρεν.

Συνέπεια τοῦ νόμου τῆς Συγγενείας τῶν ὄντων εἶναι ἡ ἐξέλιξις, ὡς ἐξῆς δὲ διατυπώνει τὸν νόμον τοῦτον ὁ κ. Castlot: «Τὰ ὄντα προοδεύουν δυνάμει τῶν ἀντιδράσεων, ἃς ἐξασκοῦσι τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δέ».

Ὡς παραδείγματα ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου τῆς Συγγενείας ἡ ἔλιξις, ὁ συγγραφεὺς ὑποδεικνύει τὸν ρόλον, τὸν ὁποῖον παίζει οὗτος κατὰ σειρὰν ἐν τῇ Ἀστρολογίᾳ, ἐν τῇ Μαγείᾳ, ἐν τῇ Ἀλχημείᾳ, ἐν τῇ Ἀποκρόφῳ θεραπευτικῇ, ἐν τῇ διοράσει, τῇ θεουργίᾳ καὶ ἐν αὐτῇ τέλος τῇ κοινωνιολογίᾳ.

Τὰ ὑπόλοιπα ἄρθρα τοῦ ἔργου τοῦτου εἶναι ἐξίσου ἐνδιαφέροντα καὶ ἐνέχουσιν ὑψηλὰς ἰδέας ἐπὶ τῶν ὁποίων οἱ μύσται πάντοτε πρέπει νὰ στρέψωσι τὰς μελέτας των. Σημειοῦμεν ἰδιαιτέρως τὸ κεφάλαιον ἐπὶ τοῦ Παγκοσμίου Μαγνητισμοῦ, ὅστις ἀποτελεῖ τὴν κλειδα τῆς καταστάσεως τοῦ ὅλου ὀργανισμοῦ τοῦ σύμπαντος.

Τὸ τελευταῖον κεφάλαιον τοῦ βιβλίου ἐπὶ τοῦ Συστήματος καὶ Σχολῶν τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ, εἶναι ἐπίσης ἄξιον προσοχῆς, κυρίως αἱ ὀλίγαι λέξεις ἐπὶ τῆς σημερινῆς καταστάσεως αὐτοῦ, αἱ ὁποῖαι δυστυχῶς εἶναι ἀληθέσταται. Ἐλπίζομεν, ὅτι ὁ μαρξισμὸς οὗτος θὰ εἶναι παροδικὸς καὶ ὅτι νῆαι λάμψεις ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦτου μέλλουσι νὰ ἐκπηγάσωσι, πλησιάζουσι ἐκ νέου τὴν παραπαλοῦσαν ἀνθρωπότητα πρὸς τὸν ὑψηλὸν προορισμὸν τῆς καὶ ὀδηγοῦσι αὐτὴν πρὸς τὴν αἰωνίαν Ἀλήθειαν, ἣτις μόνον διὰ τῆς Μυσήσεως ἀποκτάται.

Π. Γκρ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ

ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ

Μ. Στοά της Ἀγγλίας.

Ἡ τεκτονική Ἀδελφότης ἐν Ἀγγλίᾳ ἀριθμεῖ ἀπό τινος ἐν ἐπιπλέον βασιλικὸν μέλος.

Κατόπιν προτάσεως τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, Πρίγκηπος Οὐαλλίας, ἐπαρχιακοῦ Μεγ. Διδ. τοῦ Jurrey, ὑποστηρικθείσης ὑπὸ τοῦ ἄλλου ἀδελφοῦ αὐτοῦ, τοῦ Δουκὸς τῆς Ὑόρκης, Ἐπαρχιακοῦ Μεγ. Διδ. τοῦ Middlesex ὁ πρίγκηψ Γεώργιος ἐγένετο δεκτὸς εἰς κανονικὴν μύησιν ἐν τῇ Navy Lodge ὑπ' ἀριθ. 2612.

Ὁ Ναὸς τῆς Στοᾶς ἐν τῇ Κεντρικῇ Μεγάρῳ τοῦ Α. καὶ Δ. Δόγματος ἐκρίθη τελείως ἀνεπαρκὴς ἵνα στεγάσῃ τοὺς ἀδελφοὺς ὅσοι ἐδήλωσαν ἐπιθυμίαν νὰ προσέλθωσιν εἰς τὴν μύησιν διὸ καὶ ἡ μύησις ἐγένετο ἐν τῇ Νέῳ Ναῷ τῆς Regent Street.

Αἱ ἐργασίαι τῆς Στοᾶς ἤνοιξαν καὶ ἔκλεισαν ὑπὸ τοῦ ἰσοδίου αὐτοῦ διδασκάλου, τοῦ Δουκὸς τῆς Ὑόρκης. Ὁ Πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας προσήλθε μόνον εἰς τὸ ἐπικιολουθήσαν γεῦμα. Εἰς τὴν τελετὴν παρέστη μέγας ἀριθμὸς τῶν ἀξιωματούχων τῆς Ἡνωμένης Μεγάλης Στοᾶς.

Ὁ Λόρδος Amptill, Πρώην Μεγ. Διδάσκαλος εἰς προσαλιὰν αὐτοῦ ἐξήρξε τὴν ἀγαλλίαν τοῦ Τάγματος ἐπὶ τῇ μύησει εἰς τὸν Τεκτονισμὸν καὶ ἄλλου Πρίγκηπος ἐξ αἵματος βασιλικῶ. Ἐτόνισε δὲ τὴν ὑπάτην διὰ τὸ Τάγμα ἀξίαν τῆς ἀείποτε οὕτω σπουδαίας συμμετοχῆς εἰς τὸν Ἐλευθεροτεκτονισμὸν τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας.

Ὁ Ἐλευθεροτεκτονισμὸς, προσέθηκεν, ὑπῆρξε πολίτιμον στοιχεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Κρατικοῦ τῆς Ἀγγλίας βίου, τὴν σημασίαν δὲ αὐτοῦ ἐπηύξησεν τὸ ὅτι ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια πάντοτε ὑπῆρξεν εἰνους πρὸς αὐτὸν καὶ ἔλαβεν αὐτως ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν δράσιν του.

Ἡ ἀγαθοεργία ἐν Ἀγγλίᾳ.

32,000,000 δραχμαὶ εἰς ἀγαθοεργίας ἐνὸς ἔτους

Κατὰ τὴν τελευταίαν 86ην ἐνιούσιον ἑορτὴν τοῦ Βασιλικῶ Ἀγαθοεργοῦ Τεκτονικοῦ Ἰδρύματος τῆς Ἀγγλίας συνελέγησαν ἐξ ἐράνων ὑπὲρ αὐτοῦ ἄνω τῶν 32,000,000 δραχμῶν.

Ἐπί τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἀναδημοσιεύομεν ἐκ τοῦ New Age τοῦ παρελθόντος Ἰουνίου τὸ ἐξῆς ἀπόσπασμα τοῦ Masonic Record τοῦ Λονδίνου τοῦ παρελθόντος Μαΐου.

Τέκτονες, μέλη τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας τῆς Ἀγγλίας

Δύο υἱοὶ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β΄ Φρειδερίκος, Πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, τὸ 1737, Αὔγουστος, Δοῦξ τῆς Κουμπερλάνδης 1743.

Τρεῖς Ἀδελφοὶ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Γ΄, ὁ Δοῦξ τῆς Ὑόρκης 1765, ὁ Δοῦξ τοῦ Γκλουσέστερ 1766, ὁ Δοῦξ τῆς Κουμπερλάνδης 1767.

Εἰς ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως Γεωργίου τοῦ Γ΄, Γουΐλλιαμ, Δοῦξ τοῦ Γκλουσέστερ 1795.

Ἐξ υἱοῦ τοῦ βασιλέως Γεωργίου τοῦ Γ΄, Γεώργιος, Πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, τὸ 1787 μετέπειτα Βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Δ΄, Μέγας Διδάσκαλος 1790 — 1813, Φρειδερίκος, Δοῦξ τῆς Ὑόρκης 1787 — 1828, Γουΐλλιαμ, Δοῦξ τῆς Κλαρένς, μετέπειτα Βασιλεὺς Γουΐλλιαμ ὁ Δ΄, 1786 — 1830, Ἐδουάρδος, Δοῦξ τοῦ Κέντ, ὁ πατὴρ τῆς βασιλείσης Βικτωρίας, τὸ 1790, Μ.· Διδ.· τῶν «Antients» κατὰ τὴν ἔνωσιν τοῦ 1813, Ἐρνέστος Αὔγουστος, Δοῦξ τῆς Κουμπερλάνδης, μετέπειτα βασιλεὺς τοῦ Ἀννοδέρου 1796, Αὔγουστος Φρειδερίκος, Δοῦξ τοῦ Σούσεξ, 1798 — 1843 Μέγας Διδ.· τῶν «Modernes», 1813, καὶ τῆς Ἠνωμένης Μεγάλης Στοᾶς, 1813 — 1843.

Τρεῖς υἱοὶ τῆς βασιλείσης Βικτωρίας Ἀλβέρτος Ἐδουάρδος, Πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, μετέπειτα Βασιλεὺς Ἐδουάρδος Ζ΄ Μ.· Διδ.· 1879 — 1901, ὁ Δοῦξ τοῦ Κορνῶτ καὶ Στράτθαρν 1874. Μ.· Διδ.· ἀπὸ τοῦ 1901 μέχρι σήμερον, ὁ Δοῦξ τοῦ Ἀλμπαν 1874 — 1884.

Εἰς υἱὸς τοῦ Βασιλέως Ἐδουάρδου Ζ΄ Ἀλβέρτος Βίκτωρ, Δοῦξ τοῦ Κλάρενς καὶ Ἀδοντάλ, 1885—1892, Ἐπαρχ. Μ.· Διδ.· τοῦ Μπερτσάιρ 1890.

Εἰς υἱὸς τοῦ Δουκὸς τοῦ Κορνῶτ.

Ὁ Πρίγκηψ Ἀρθούρος τοῦ Κορνῶτ 1911. Ἐπαρχιακὸς Μ.· Διδ.· τοῦ Μπερτσάιρ ἀπὸ τοῦ 1924.

Τρεῖς υἱοὶ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Ε΄

Ἐδουάρδος, Πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, 1919, Ἐπ.· Μ.· Διδ.· τοῦ Σούρρεϋ.

Ἀλβέρτος, Δοῦξ τῆς Ὑόρκης 1919, Ἐπ.· Μ.· Διδ.· τοῦ Μίντλεσσεξ.

Καὶ ὁ Πρίγκηψ Γεώργιος 1928.

Ἡ Μ.: Στοιὰ τῆς Πολιτείας Νέας Ὑόρκης.

Κατὰ τὴν τελευταίαν 147 ἐνεαυσίαν Γεν. Συνέλευσιν καθ' ἣν παρήσαν 1500 ἀντιπρόσωποι τῶν 1000 καὶ πλέον Στοιῶν τῆς Μ.: ταύτης δικαιοδοσίας ἀριθμούσης ἤδη ὑπὲρ τὰς 325.000 μέλη ἐξελέγη νέος Μέγας Διδάσκαλος ὁ ἐνδοξ. ἀδ.: John A. Dutton.

Ὁ τέως τοιοῦτος ἐνδ.: ἀδ.: Richardson, ὃν ὡς γνωρίζουσι οἱ ἀδελφοὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐδεξιώθησαν μετ' ἐξόχου ἀδελφικῆς εὐφροσύνης αἱ Τεκτονικαὶ ἡμῶν ἀρχαὶ διερχόμενον ἐντεῦθεν, ἐξεφώνησε τὴν νενομισμένην λογοδοσίαν ἐν ἣ ἐξήρε τὴν ἀκμὴν τῆς Ἀδελφότητος, ἣτις μακρὰν πάσης διχονοίας ἀναπτύσσεται ἀπροσκόπτως οὐ μόνον ἐν Ἀμερικῇ ἀλλὰ καὶ εἰς πλείστας ἄλλας χώρας ὡς αὐτοπροσώπως ἀντελήφθη κατὰ τὸ περυσινὸν αὐτοῦ ὑπερπόντιον ταξίδιον ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας, Γερμανίας, Ὀλλανδίας, Αὐστρίας, Οὐγγαρίας, Ρουμανίας, Ἑλλάδα, Αἴγυπτον, Συρίαν καὶ Παλαιστίνην. Οὐδέποτε, ἐτόνισεν ὁ ἀδ.: Richardson, ἡ Παγκόσμιος ἡμῶν ἀδελφότης ἴστατο ἀκραιότερα οἰκονομικῶς καὶ πνευματικῶς.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Εἰς τὴν Τεκτονικὴν Φαντασμαγορίαν τοῦ ἐκ Πυσσουρίου Κύπρου ἀδ.: Ι. Ἐρωτοκρίτου, τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ τεῦχος π. Ἰουλίου σελ. 278, παρεισέφρυσαν τὰ ἀκόλουθα λάθη:

- Σελίς 281 στίχος 3 ἀντὶ ἐπέπεσεν ἀνάγνωθι ὑπέπεσεν.
 » » » 29 » Ἀλδεβαρῶν » Ἀλδεβαράν.
 » » » 35 Μετὰ τὴν φράσιν «ἐβλεπα τὴν κίνησιν τοῦ Ἡλίου με ὅλον τὸ πλανητικὸν σύστημα» πρόσθεσον «περὶ ἄλλον ἥλιον καὶ ἄλλο πλανητικὸν σύστημα».
 » 283 » 19 Μετὰ τὴν φράσιν «διότι εἶναι πεπωμένον» ἀνάγνωθι «να προσευχηθῆ, ὡς εἶναι πεπωμένον διὰ τὸν εὐρισκόμενον κλπ.»
 » 284 » 11 Μετὰ τὴν φράσιν «ἀπαρνούμενον τὸν διδάσκαλόν του Σοπεγχάουεο» ἀνάγνωθι «ὅστις (Σοπεγχάουεο), διαβλέπων εἰς τὸν κόσμον ὑπεροχὴν τοῦ κακοῦ, καταλήγει εἰς τὸν γνωστὸν πεσομισμόν του κλπ.»
 » 288 » 18 Ἀντὶ ἄφαντον ἀνάγνωθι ἄφατον.

“ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ”,

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ

Ἀφιερωμένον εἰς τὸ ἀρχαῖον καὶ ἀποδεδεγμένον Σωτικὸν δόγμα

Ἰδρυθέν τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1882 ὑπὸ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΑΛΑΝΗ 33.

Νέα ἔκδοσις ἀπὸ τοῦ 1923

Διευθυντής ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Π. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ 33.

Γραφεῖον : 3 ΟΔΟΣ ΒΑΛΤΕΤΣΙΟΥ 3.— ΑΘΗΝΑΙ

Προπληρωτέα ἔτησίαι εἰσφορὰ ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου ἐκά-
στου ἔτους :

Ἐν Ἑλλάδι δρα. 75

Ἐν Ἀμερικῇ δολλάρια 3

Ἐν ταῖς λοιπαῖς χώραις σελίνια 10

Ἐκαστος ἔτήσιος τόμος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1923 τιμᾶται δραχ. 100.

Καὶ οἱ ἕξ τόμοι τῶν ἐτῶν 1923—1928, δεδεμένοι, τιμῶνται δραχ. 500.

Ἀποστέλλονται δὲ εἰς πᾶσαν χώραν τῆς Ἀλλοδαπῆς ἐλεύθεροι ταχυδρο-
μικῶν τελῶν καὶ ἐπὶ συστάσει ἀντὶ δολλαρίων 12.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΧΑΡΤΟΥ

Κ. Α. ΜΙΜΗΚΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ Σ^{ΙΑ}

8—ΟΔΟΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ—8

(ΣΤΟΑ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ)

ΑΘΗΝΑΙ

Τηλέφωνον νέον 7—59

Χάρτης γραφῆς, δημοσιογραφικός, περιτυλίξεως, τυπογραφικός
λιθογραφικός, δι' ἐκδότας κ. τ. λ.

Διὰ τὸ θῆρος ὕλαι χρωματιστοὶ ἀνακουφίζοντες τὴν ὄρασιν
Δι' ὀφθαλμοὺς εὐαίσθητους ταύτοχρόνως μυοπικοὺς ἢ πρεσβυ-
πικοὺς εἰς μεγίστην ποικιλίαν παρὰ τῶ ἐιδικῶ ὀπτικῶ

ΛΕΩΝΙΔΑ ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Πανεπιστημίου 34 ἔναντι Στοᾶ Ἀρσακείου

ΔΔΕΛΦΟΙ Κ. ΓΟΥΝΑΡΗ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ - ΞΑΝΘΗ

Ἄλευρα — Δημητριακὰ

Εἰδικὸν τμήμα ἐξαγωγῆς ἐγχωρίων προϊόντων Θράκης

Ἀντιπροσωπεῖαι — Ἀσφάλειαι

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ
"Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ,"

Διευθυντής: Ἴατρος Β. ΚΕΛΕΜΕΝΗΣ

ΤΜΗΜΑ ΠΟΛΥΚΛΙΝΙΚΗΣ

ΟΔΟΣ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 4

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ ΙΑΤΡΟΙ ΔΙ' ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΤΕΛΕΙΑ ΟΡΘΟΠΕΔΙΑΤΡΕΙΑ

ΜΙΚΡΟΒΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΒΙΟΧΗΜΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΑΚΤΙΝΟΣΚΟΠΗΣΕΙΣ - ΗΛΕΚΤΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΦΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ - ΡΑΔΙΟΝ - ΑΚΤΙΝΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΤΜΗΜΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΑΣΘΕΝΩΝ

ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 88

ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ - ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ - ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ

40 κλίναι Α' Β' καὶ Γ' θέσεως δι' Ἐσωτερικοὺς Ἀσθενεῖς
ΙΔΙΑΓΓΕΡΑ ΔΩΜΑΤΙΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Τελειώταται ἐγκαταστάσεις Χειρουργείων
ἀνταποκρινόμεναι εἰς ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις
τῆς σημερινῆς Χειρουργίας.

Εἰδικαὶ διπλωματοῦχοι νοσοκόμοι διὰ τὴν περίθαλψιν
τῶν ἐσωτερικῶν ἀσθενῶν — Τηλεφ. 5-52

ΕΙΔΙΚΟΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑΚΟΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΠΡΟΣ ΜΕΤΑΦΟΡΑΝ ΑΣΘΕΝΩΝ